

Alkoholizmus a világban Javaslatok Keresztyéneknek

Duncan Heaster

Living With Alcoholism
Some Suggestions For Christians
Duncan Heaster

Előszó

Korunk társadalmában az alkoholizmus problémájával kell szembesülnünk. Ez nagyjából 14 millió amerikai közvetlenül is érint⁽¹⁾; az amerikai családok 43%-ában van alkoholista családtag⁽²⁾. Amerika munkaerőpiacának 10%-a érintett az alkoholizmustól. Nagyjából kétszeres a nagyságrend Kelet-Európában és Oroszországban. Ha bármily más kór ilyen hatással lenn a lakosságra, mint az alkoholizmus, akkor nemzeti szükségállapotot hirdetnének meg. A tény viszont az, hogy az alkoholizmus egy nagy, de eltitkolt probléma. Az a tény, hogy mi Krisztadelfiánok vagyunk, nem tesz bennünket immúnissá erre a problémára. Ez azt jelenti, hogy sok Krisztadelfian hívő kényszerül azzal küzdeni, hogy családtagjai vagy szerettei alkoholisták. Ez a tanulmány nekik íródott, és nem magával az alkoholizmussal, és gyógyításával foglalkozik.

Bizonyos értelemben teljesen alkalmatlan vagyok, hogy ezt a tanulmányt megírjam, sem alkoholista nem voltam, sem bármilyen problémám nem volt az alkohollal. Olyan családban nőttem fel, ahol, alkoholt fogyasztottak, de soha sem mértéktelenül, úgy hogy probléma származzon belőle. Feleségem van, aki mértékkel használ alkoholt. Életem jelentős részét a világ szegényebb országaiban töltöttem ígét hirdetve, felnőtt életem legnagyobb részét az egykori Szovjetunióban éltem le. Itt találkozhatunk az alkohol kapcsolatos legnagyobb visszaélésekkel a világon. Emberekkel foglalkozva érdeklődésem mindig az egyénekre összpontosult. Az alkohollal kapcsolatos problémák állandóan visszatértek. Különösen a szívemen viselem a szláv népek sorsát, közöttük az alkohol a legnagyobb átok, olyan, mint sehol máshol. Sokkal többet láttam, mint a külső

szemlélők általában, a szégyent, a fájdalmat, az emberi lealacsonyodást, amely azokat a családokat érinti, akik az alkoholizmussal szembesülnek. Ez volt az oka annak, hogy még 1990-ben elhatároztam, nem fogok többé alkoholt inni. Túl sokat láttam abból a rombolásból, amit a “mértékletesen fogyasztott” alkoholoról mondanak, így számomra nem volt nehéz megtartani a fogadalmat. Az alkoholisták nem tudnak mértékletesen inni. Egyszerűen nekik inniuk kell. És végül sok olyan rendes keresztény barátom van, akik alkoholisták. Lépésem feléjük, amelyet a szeretet diktál, lelkiismeretem szerint az, hogy a következőket mondjam: Nézd, hagyd abba az ivást. Teljesen. Én nem iszom, egyáltalán nem. Ne iszok a hátad mögött sem, amikor nem látod. Nem ülök le egy magányos útszéli vendéglőbe sem, és akkor sem, amikor a repülőben a felszolgáló bort kínál. Esküszöm, nem iszom, veled vagyok. Nem lehet számodra soha magyarázat, hogy “mértékkel” fogyassz, mert én ezt meg tudom állni, hogy egyáltalán ne fogyasszak. Én így értem Pál szavait arról, hogy ne azt cselekedjük, ami saját lelkiismeretünk szerint való, de másokat megbotránkoztat. Ő a rómaiakhoz és a korintosziakhoz (korintusiak) írott levelében úgy érvel, hogy semmit sem tegyünk, ami, a hívőt visszavetné régi bűnös viselkedéséhez. Az első évszázadban ez a bálványimádás volt, nekünk ma, és nekem is, mint aki Kelet-Európában él, ez az alkoholizmus. Tehát jobb nem tenni semmit, olyat, ami a hívőt “akiért Krisztus meghalt”, arra bátorítaná, hogy visszaforduljon. És ugyan ez a véleményem az Ótestamentum parancsáról is, miszerint ne tegyünk követ a vak elé - azaz ne tegyünk semmit, ami a másik bukását okozza, kárára van. Ez “kedvességet... képmutatás nélküli szeretetet” igényel, hogy “senkinek semmilyen megütközést nem okozunk” (2 Kor. 6:3). Még az esküvőmön sem ittam alkoholt, egyedülként a társaságban, még az ünnepély részeként sem, egy kortyot sem. Ezt nem csak azért mondtam, hogy bármily módon is nevetségessé tegyem. Nem azért mondom ezt, hogy dicsekedjek, számomra ez nem volt áldozat. Nem a teljes absztinencia mellett ágálok, még akkor sem, ha ez az én személyes álláspontom.⁽³⁾ Azért beszélek erről, mert tudom, hogy sokan vannak, akik életét az alkohol befolyásolta (és családjaik olvasni fogják ezeket a szavakat, és mások is). És azért mert nem szeretném, ha elfelednétek, hogy honnan jöttem. Ez a tanulmány mégsem annyira az alkoholistáknak szól, hanem családjuknak és

barátaiknak. Azt szeretném, ha megérténétek, láttam, amit láttam... a szenvedéseket, amiben olvasóm is benne lehet. És mint te, én is vigyázok magamra, és ez az, amiért nem kóstoltam alkoholt 14 teljes éve [kivéve az úrvacsora borát], és imádságosan írtam e tanulmányt.

Duncan Heaster

Riga, Lettország

info@carelinks.net

Tartalom

1. Az alkoholista megértése

1.1 Bevezetés

1.2 A tagadás (a valóság elutasítása)

***Mélyebb tanulmány:** Annak a hitnek következménye, hogy Isten mindent lát és tud*

1.3 Néhány orvosi aspektus

***Mélyebb tanulmány:** Annak a hitnek a következménye, hogy az embert Isten teremtette*

1.4 A vétkekesség

1.5 A bűn és kísértés természete

2. A felelősség megértése

2.1 Bevezető

2.2 A tagadás

2.3 Segítség vagy magyarázkodás?

2.4 Az elszakadás

2.5 Türelem és megbocsátás

3. A bibliai válasz

3.1 Bevezető

3.2 Az emberi nyíltság és meggyőződés

***Mélyebb tanulmány:** Az igazság: bibliai analízis*

3.3 A megbánás

3.4 Új élet

4. A győzelem után

5. Következtetések

Appendix 1: A tizenkét lépés

Appendix 2: Egyes Krisztadelfian segélyforrások

1. Az alkoholista megértése

1.1 Bevezető

Túl gyakran koncentrálnak kizárólagosan a probléma jeleire. Feleséged iszik, így a gyerekek nem kapnak gondoskodást. Más gondok is jelentkeznek, zavarba ejtő, hogy az üvegre figyel nem rád, vagy bármi másra... De ahhoz, hogy kimásson a bajból, arra van szükség, hogy a férje meg akarja érteni. Nem szükségszerűen azt kell megérteni, hogy *miért* alkoholista - ez a legfinomabb pszichoterápia hatáskörébe tartozik, és a szentírás is többnyire hallgat erről. Inkább azt kell megérteni mi mindenben esik át, mint alkoholista.

1.2 Az tagadás (a valóság elutasítása)

A valóság megtagadása az alkoholizmus kulcsa. Ez az egyedüli hiány, amit nem érzékel, vagy nem akar észrevenni magában az alkoholista. Az alkoholista útja a mentális, lelki és morális hanyatlás. Általában az első lépcsőfok az őszinteség elvesztése. Kezdetben kis hazugságokat mondanak. És mindenekelőtt ezek azok a hazugságok, amelyet az ivó magának hazudik:

Csak kettőt ittam... Nem ittam már egy hete... Én nem is iszok olyan sokat, mint ...[Tom, Jose, Szergej, Svetlana, Sára...]

Ez után következik a környezetében élők becsapása. Bármily szándék, hogy megbeszéljük a kérdést lehetetlen annak elutasítása miatt. A bűn nincs feltárva. Egyből egy erkölcsi problémával állunk szemben. Hazudni bűn, ebben az esetben is. És jól ismerjük a Szentírást, a csalárd szív javíthatatlan (Jer. 17:9). Saját beszédünk “ördöge” vezet félre; mi vezetjük magunkat a bűnbe. Ritkábban, egyszerűen megkeményítjük magunkat Isten és az Ő útjai ellen való lázadásunkban. Igazolni kívánjuk magunkat, kivételezve magunkkal, hogy különleges eset vagyunk, és ez által viselkedésünket igazoltnak véljük. Az alkoholizmus magunk, majd Isten, majd a többiek elleni hazugsággal

kezdődik. Az alkoholista a hazugságok hálójába viszi magát, amiben a környezetében élők is támogatják. Hazudnak arról, hogy mennyit isznak, falaznak neki, kivételeznek vele. Az alkoholista lelkiismeretlenül egy olyan hálózatot épít ki maga körül, ami segíti az ivás folytatását. Önmagát az ismert történetek békájának helyzetébe hozza - a béka kiugrik a forró vízből, ha beledobják, de ha hideg vízbe teszik, és lassan melegítik a vizet, akkor benne marad, amíg az el nem pusztítja. Az alkoholistát fedező józanok csoportjának fel kell ismernie: az alkoholizmus is egy állapot. A valóságot kell felismerni, ha bármily előrehaladást akarunk, vagy visszatérést a normális életbe, vagy végül egy olyat, amelyet Isten akar. Mégis az alkoholizmus, mint betegség abban van, és ebben jut kifejezésre hatása, hogy a valóságot kizárja az alkoholista világlátásában. Az alkoholista a részletekre koncentrálnak - "Nem eszem fel a gyerekek élelmét, amivel vádolsz.... Tényleg nem tettem... most is van pénzed a pénztárcádban... sört ittam nem vodkát..."; mégis ez csak egy útja annak, hogy eltakarja a nagyobb, rút képet, és, hogy elszökjön a realitástól. Az "igazságra jutva" frázis tágabb értelmezése az, amiről a gyógyulás szól. Az alkoholizmus effektíven a személyiség megtörése, a gyógyulás pedig a személyiség megváltozása által az Isten képéhez hasonulás.

Ahogy a betegség kifejlődik, úgy a hazugságok, a nem szavahihetőség egyre jobban a hazug, személyiség hálójába taszítják az alkoholistát. Ez az, amiért az alkoholizmus komoly bűn, és a Biblia kizárja. Mert az igazság hiánya és a hazugság nagyon ellentétben van azzal a gondolkodásmóddal, amelyet az Atya követel meg. Ő átlát rajtunk, és ha hiszünk ebben, akkor azt is hinnünk kell, hogy átlátszóak vagyunk számára. Az alkoholista mindig olyan terveket sző, amelyek biztosítják neki, hogy a készpénz és az alkohol elérhető legyen, ugyan úgy, mint az idő és a hely hogy ittas lehessen. A hazugságok elrejtik a terveket, és újabb hazugságok szükségesek, hogy hihetővé tegyék az előzőeket. A hazug életstílus azt eredményezi, hogy arról is hazudnak, amiről nincs is szükség hazudni - a hazudás kényszerítő erejűvé válik. Ezt az alkoholizmussal járó viselkedést tudomásul kell vennünk az alkoholisták gyógyításában - nem csak az italozásról van szó, és arról, hogy ezt szükséges leállítani.

A nagy klasszikus tévedése az alkoholistákkal foglalkozóknak, hogy meg akarják fogadtatni azt, hogy soha többé nem isznak. Pedig az alkoholizmus lényegéből következik az önbecsapás, a hazugság, az ismétlődő kisiklás. Az alkoholizmus része az is, hogy az alkoholista nem tartja be ígéreteit. Mindez addig tart, amíg nem jut túl az alkoholizmus tagadásának fázisán. A meg nem tartott ígéret eredménye, hogy az alkoholistában a büntudat komplexusát és az önmegvetést erősíti, ami az ivás egyik alapvető oka. Mindez csak meghosszabbítja a problémát.

Az alkoholizmussal kapcsolatban nehéz magyarázatot találni, okai megfoghatatlanok. Mégis általában könnyebben tudunk valamit kezdeni egy problémával, ha értjük az okot. Az alkoholizmus titkos volta az egyik eleme annak, amiért olyan nehezen fogadjuk el valaki alkoholizmusát. Ezt időnként szeretettel meg kell magyarázni az alkoholistának. Jobb elfelejteni a "miértet". A valóság az, hogy az alkoholista , az ami, alkoholista. Elfogadván a megmagyarázhatatlanságot az alkoholista egyből az Istenhit felé irányul, afelé a definiálatlan "magasabb hatalom" felé, amiről az Anonim Alkoholisták (AA) beszélnek "12 lépésükben" (lásd az 1. appendixet). Az alkoholizmus érthetlensége egyeseket az Isten felé irányít, hogy a megmagyarázhatatlant elfogadják. Bizonyára ez az, amiért az ateista pszichoanalitikus Carl Gustav Jung arról beszél, hogy igazából nem tud mit kezdeni az alkoholizmussal. Ez túl van az orvostudományon és a pszichológián a bűnnel/betegséggel való viaskodás az, amely igazán megtanít arra, hogy megértsük: "Tudom Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!" (Jer. 10:23). Ez magyarázza azt is, miért tűnik úgy, hogy a nem hívő alkoholistáknak is igényük van valamilyen magasabb lelkeségre harcaikban. Mindaz, amit tennünk kell, hogy az Isteni Igazságot munkába fogjuk a feladat megoldására, amellyel a férfiak és nők küzdenek, és elmélyítsük összezavarodott felfogásukat Istenről és az Ő Igazságáról.

Végül - ne feledjük - az alkoholizmus nem ismer korlátokat. Mindenkit befolyásolhat, Oroszország elnökétől a parasztokig, és az összes társadalmi réteget közöttük. Létezik egy sztereotípiá, hogy több a férfi, mint a nő

alkoholista, de ez egyre kevésbé igaz, még Oroszországban is. Az USA-ban az alkoholisták nagyjából fele nő. Azt is megfigyelték, hogy az alkoholista nők megbélyegzése, társadalmi megvetése nagyobb, mint a férfiaké. Nekik sokkal nehezebb átjutni a letagadás fázisán. Családjaik tudatában kell, hogy legyenek ennek.

Mélyebb tanulmány

Annak a hitnek következménye, hogy Isten mindent lát és tud

Nincsenek titkos bűnök

Jób tudta hogy Isten mindent lát, ezért mondhatta, hogy lehetetlenség volt, hogy pl. nő után vágyódjon [ahogy barátai gondolták], hiszen tényleg hitte (ahogy állította), hogy Isten mindentudó. “Jól látja utaimat Isten, és számon tartja minden lépésemet.” Mint ahogy Istennek emlékeztetnie kellett Izraelt: “El tud-e rejtőzködni valaki olyan helyre, ahol nem látom? Így szól az Úr. Nem én töltöttem-e be az eget és a földet?...” (Jer. 23:24). A szöveg kontextusa azt szorgalmazza, hogy hagyják el az emberek a bűneiket. Dolgoznunk kell azon, hogy bejussunk a Királyságba, mert Isten teljes egészében ismeri minden gondolatunkat és cselekedetünket, és egészen biztosan megítéli őket (Zsid. 4:11-13). A Hegyibeszéd valójában azon alapul, hogy a gyakorlatban Isten mindent tud és lát. Gondolataink és cselekedeteink ilyen értelemben egyenlők, mégis gyakran azt hisszük, hogy attól, hogy elég ügyesen titkoljuk őket, és nem cselekedjük meg őket, kisebb kudarcnak számítanak. És Isten mindezt messziről látja. Ezt megérve tudjuk kivédeni a vallásosság legnagyobb kelepcejét: hogy lelkinek látszódjunk, de belül lelkiességünk halott legyen. Fred Barling testvér jegyezte meg ezzel kapcsolatban: “Az, amit Isten szeret az a teljesen hiteles ember, akiben a “belső” és a “külső” valójában egy, akinek a meggyőződése, “Te Istenem látssz engem””. Figyeljük meg, hogyan kezdi leveleit az Úr Jézus gyülekezeteinek a fejezetek elején: “Tudom...”; Az Ő mindentudása arra kell, hogy ösztönözze az Ő népét, hogy ehhez méltóan viselkedjen. A gyülekezetek kritikái, azt mutatják meg, hogy *nem méltányolták* eléggé azt, hogy Ő ismeri őket, és utaikat. Anna is utalt Isten mindentudására, ezen az alapon mondta

Peninnának, hogy ne legyen túl büszke, és ne használjon kemény szavakat vele kapcsolatban. Pontosan ezt mondta: “Ne beszéljetek oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! *Hiszen* mindentudó Isten az Úr, és a tetteket ő méri le. (1 Sám. 2:3).

A héber nyelv bizonyos realizmussal utal Isten útjainak természetére a mindennapi héber szó a “nézni”, különösen, ha Isten “nézésére” utal, az “előrelátni” jelentést is hordozza. Ábrahám ezzel vigasztalta Izsákot “Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról” (Gen. 22:8, az eredeti szövegben a gondoskodik szó a lát szóval van kifejezve). A “Jehovah-Jireh” kifejezés azt is jelenti, hogy Isten majd látja, előrelátja, biztosítja. “...Az Úr gondoskodik...” (Gen. 22:14). Ugyan ezt a kifejezést használják, amikor Saul kéri szolgálaitól, hogy “keressenek” neki egy embert (1 Sám. 16:17). Hasonlóan fejezi ki magát Hágár is, amikor azt mondja “Te vagy a látás Istene” (Gen. 16:13 - A Misztótfalusi Kis Miklós féle 1695-ös aranyos Bibliában szó szerint van lefordítva: “...Te vagy Isten ki látsz engemet...”). Hágár hálóját fejezte ki azért is, amit Isten előre eltervezett neki. Igazából ez azt jelenti, hogy Isten lát és tud mindent, és Ő meg tudja tenni és meg is teszi azt, amit a helyzetünk megkíván. Azért mert mindent lát, és mindent tud.

Nyitottság Istennel

A tény, hogy Isten lát és tud mindent, azt jelenti, hogy megnyithatjuk életünket előtte az imádságban, gondolkodásban. Jeremiás Isten elé tárja ügyét, mert Isten a “vesék és szívek vizsgálója” (Jer. 11:20). Lehet, hogy ezért voltak ezek az emberek, mint amilyen, Jeremiás is egy kicsit “durvák” Istennel, mindazt, amit vele kapcsolatban éreztek, elmondták neki. Tudták tehát, hogy Isten ismeri gondolataikat... Nem volt, és nincs is értelme szép szavakat mondani Istennek az imában, ha a szívben erős kritika fogalmazódik meg. A zsoltáríró(k) sokkal “durvábban” beszél(nek) mint ahogy mi szoktunk. Kiöntik érzéseiket, haragjukat, és frusztrációikat az ellenségeikkel kapcsolatban, és azt, hogy nem értik hogyan és miért tesz úgy Isten, ahogy. Mindezt hagyják lecsengeni. Úgy tűnik, hogy nem titkolnak semmit Isten előtt, úgy beszélnek vele, mint barátjukkal vagy ismerősükkel. Dávid így kéri Istent

“tégy igazságot peremben”... (Zsolt. 35:23), azért panaszkodik, mert úgy érzi igaza van, és arra vágyik, hogy Isten bírálja már el ügyét. A próféták is szövegeikbe szűrva időnként kommentálják a próféciát, amelyet éppen kimondtak. Dávid gyakran érez az emberek iránt úgy, hogy megátkozna őket, de mindezt Isten elé viszi, és *Őt* kéri arra, hogy átkozza meg őket. Amikor mi is, mint Dávid, úgy érezzük, hogy igazságtalan ellenségeink sanyargatnak bennünket, néhány dolgot tehetünk:

1. Kérhetünk bosszúállást. De ezt biblikus értelemben mi nem tehetjük meg.
2. Elfojthatjuk a megbántottságot és mérget, mégis azok valahogyan előjönnek. Így azokhoz a milliókhoz csatlakozunk, akik érzéseiket másképpen fejezik ki.
3. Vagy úgy tehetünk, ahogy - legalábbis így tűnik - Dávid tett. Az érzelmeket, úgy ahogy vannak, tompítatlanul Isten elé vihetjük. Kiönteni elé őket, imában és hagyni, hogy ő megoldja őket. Végül is ez egyezik a modern pszichiátia eredményeivel, miszerint nem zárhatjuk ki érzelmeinket, tehát valahogy, valamilyen megfelelő módon ki kell őket fejeznünk.

Ez az utóbbi - felfogásom szerint - a zsoltárok indítéka. Ezeket az érzelmi kitöréseket az Isten, mint imákat értékeli. A 137-es zsoltár írója, mérgesen és frusztrálva ült a babiloni folyóparton, fűzfára akasztott hárfájával a győztes babiloni katonáktól sanyargatva, akik a fogságba hurcolják... *Olyan* mérges lehetett rájuk, különösen akkor, amikor még azt is akarták, hogy énekeljen nekik (“Énekeljete nekünk a Sion-énekekől”. És mint a megkeseredett ember gondolatai az egyik sértésről a másikra siklottak. Eszébe jutott, hogy amikor Babilon hódítani kezdett az Edomiták nem segítették zsidó testvéreiket (Abdiás 11:12). Sőt még biztatták is a babiloni katonákat, amíg azok a templomot rombolták. “Romboljátok le, Romboljátok le egészen az alapokig” - ezt mondták. És ebben a keserű, és mérges lelki állapotban, ahogy Sionra gondolt, sírva imádkozott ez a zsidó. “Babilon pusztulásra méltó népe.... Boldog lesz, aki megragadja, és sziklához csapja csecsemőidet”. (Zsolt. 137:8,9). Isten ezeket a mérges szavakat, mint imát kezelte, és bizonyos értelemben be is teljesedtek a benne foglaltak. Ezeket a szavakat ismétlik meg a Jel 18:8,21-ben, és azt támasztják alá, ami Babilonnal történt. Babilon gyermekei Krisztushoz,

mint kőhöz lesznek csapva, a kőhöz, amely Dániel 2:44 köve, amikor Krisztus visszatér. Darabjaira töri a Babilon vezette embereket, akik ellenállnak neki.

Ez teszi a zsoltárokat kihívássá számunkra abban, hogy megmutatja, hogyan tisztították meg az egykori testvérek lelküket, hogyan adták ki magukból haragjukat, félelmeiket és kétségeiket, örültek és élvezték a bőséget... Mindezt egy olyan Istennek tárták fel, aki meghallgatta imáikat, aki szenvedélyes szeretetet érez irántunk, aki együtt érez *érzelmeinkkel, aki látja és ismeri mindazt, ami az emberi szívben van*, sőt még többet is a mi Jézus Krisztus Urunk által. És itt rá kell kérdeznünk, hogy imáink ilyen minőségűek-e, vagy lecsúsztunk a középszerűség mocsarába, a szokványos frázisok, az agyonismételt szavak és témák szintjére... sőt mindettől még rosszabb lehet, ha azt gondoljuk, hogy Isten csak azt hallja és látja, amit a formális imában mondunk neki, és nem veszi észre más érzelmeinket és gondolatainkat. Látva lát, és tud minden dolgot, vigyük hát elé mindazt, amit bennünk van. És mindezt rendkívül gyógyítóan találhatjuk, amikor a düh és a sérelmek ellen harcolunk.

Szavaink

Pál kétszer biztosítja olvasóit arról, hogy igazat mond, mert Isten jelenlétében beszél (2 Kor. 2:17; 12:19). A tény, hogy Isten mindenütt jelen van Lelke által, hogy létezik, el kell, hogy vezessen bennünket arra, nagyon igazmondóak legyünk. Az ítélet napjaiban, a megítélt Izrael megtudja, hogy Isten minden szavát hallotta, de ha mindezt most elfogadjuk, akkor ez befolyásolja savainkat már most. Saját szavainkkal leszünk igazolva (Ez. 35:12). Az arról való gondolkodás. Az, hogy Isten mindentudó ahhoz a csodálatos felismeréshez vezet bennünket, hogy megértsük érzékenységét az emberi viselkedéssel kapcsolatban. Ő észleli még a testbeszédet is, még Sion lányaiét is Ézs. 3:16 - akiket el is ítél, azért amilyen módon mennek. Ez mutatja meg, hogy milyen mélyrehatóan figyeli az emberi viselkedést. Anna mondja Peninnának, hogy ne beszéljen olyan büszkén, mert "Hiszen mindentudó Isten az Úr, és a tetteket Ő méri le", azaz őket nem mindjárt ítéli meg, de biztosan meg fogja ítélni őket (1 Sám. 2:3).

Azért mert Isten lát és tud mindent, meg kell, hogy értsük, hogy ő a szavak kimondatlan vonzatait is érti. Jób szavai a megbánásról (Jób 40:5) Isten szemében a gyakorlatban rosszállást jelentettek iránta, mert azért lettek kimondva, hogy álcázzák azt, hogy Jób érzéseit afelől, hogy Isten igazságtalan vele (Jób 40:8), de amikor Jób gyakorlatilag ugyan azokat a szavakat használja (Jób 42:6), Isten elfogadja azokat. Isten azon képessége, hogy a dolgok velejébe lásson, nem csak a szavainkra kell, hogy hatással legyen, hanem arra is, hogy a szavak mögül, amelyekkel élünk, szívünkben kicsalogassa az őszinteséget.

Odafigyelés Istenre

Lehet, hogy van egy szándékos kétértelműség a héber szövegben és nyelvben Ézs. 44:21: "Izrael nem feledkezem meg rólad", mert mindezt így is lehet fordítani "nem fogsz elfeledni". Az a tény, hogy Isten soha nem feled el bennünket, arra való ösztönzés lehet, hogy ne feledjük el őt mindennapi életünkben. Úgy cselekedni, mintha Isten nem látna mindent a gyakorlatban olyan, mintha megtagadnánk Őt, magát. Babilon úgy cselekedett, ahogy, mert úgy gondolta, nem látja senki "csak én vagyok, rajtam kívül nincs senki!" (Ézs. 47:10). Isten beszédét úgy csúrték-csavarták, hogy nekik jó legyen, Istent játszottak így azt gondolták, hogy viselkedésük láthatatlan marad a náluknál nagyobb erőnek. És mindannyiunkban van abból a szörnyű és félelmetes hajlamból, hogy így cselekedjünk

1.3 Egyes orvosi aspektusok

Az alkoholizmus egy gonosz lefelé futó spirál, mint *bármely* bűn, aminek engedünk. Természetesen lelkileg is önromboló. A máj alakítja át, bontja le az alkoholt, a hosszan tartó alkohollal való (vissza)élés a máj cirózisához vezet - a májon megjelenő kinövések formájában jelenik meg a pusztulás. Az alkoholista egészsége így törékeny lesz, ami mélyebb depresszióba, reménytelenségbe vezet, és ezért még többet isznak. Az alkohol gyorsan a véráramba, és az agyba jut, így a cortex nevű részt befolyásolja - ez az a hely, amely a memóriánkkal, a lelkiismeretünkkel és ítélőképességünkkel van kapcsolatban. Ebből látszik az alkoholizmus és a részegség hatása a moralitásra. Az

alkohol egy depresszáns, így tudnunk kell, hogy számos más problémát okoz az alkoholista, az alkoholt nagy mennyiségben fogyasztó életében. A depresszánsok fogyasztói, az alkohol fogyasztói is szexuális problémákkal küzdenek - impotencia és nehézségek az orgazmus elérésében. Az alkohol rombolta máj hormonális változásokat is okoz. A tesztoszteron nem épül le a májban, ahogy kellene, így a tesztoszteron, a férfiasság hormona, képződése akár 50%-kal is lecsökkenhet. Ami a nőket illeti, a sérült máj, nem bontja le az ösztrogént ösztrodinolra, ami kihat a vagina nedvesedésére és a menstruációra. Az alkohol hatásához kapcsolódó hangulatváltozások olyan verbális, vagy fizikai durvaságokat eredményezhetnek, amelyről nem is álmodtak volna. azok, akikkel ez megtörténik. Az alkohol oldódik vízben és a zsírokban is, így a könnyen jut be, és támadja meg az idegsejteket. Az így létrejött rossz viselkedés, azt is jelentheti, hogy a családi és rokoni kapcsolatok visszafordíthatatlanul megromlanak. Sokszor a pénz is oka lehet a problémának. Az alkoholista nagy összegeket költ, és azt is kockáztatja, hogy elvesse a munkáját. Ez a félelem gyakran dominánssá válik az alkoholista családjában. Az alkoholista magyarázatokat (racionalizálás) keres az ivására az által, hogy a családtagjait és barátait vádolja, de az is előfordul, hogy kerüli őket. "Az alkohol tápértéke nagy, ezért az alkoholista nem fázik, és jóllakottnak érzi magát, ezért nem táplálkozik megfelelően. Az alultápláltság jelentkezik⁽⁴⁾. Ezért az egészség romlásának ördögi köre folytatódik. A rendszeres és teljes tápértékű étel eljuttatása, az egyik módja az alkoholistákon való segítségnek.

Ki kell emelnünk továbbra is, hogy az alkoholizmus főleg az elme / a lélek baja. Ezért az alkoholista az ivást a lelkiállapota miatt, amelyben van, folytatja. Ezért a gyógyítás és a lélekhez ill. az elméhez kapcsolható. Az alkoholista nem bízhat magában, gondolataiban, indíttatásában. Ők azzal ámítják magukat, hogy csak egy pohárral isznak meg, de végül lerészegednek. Az alkohol iránti vágy, és az, hogy így fenn tudják tartani életüket, teljesen egocentrikussá teszik őket. A többi ember csupán egy manipulációs objektum, amit azért használnak, hogy továbbra is ihassanak. Ez a betegség olyan, hogy elméjük arról győzi meg őket, hogy mindenáron folytatniuk kell a

poharazgatást. Furcsa, hogy kultúránkban az önimádatot istenítik. A hazugság amennyiben hasznot hoz okosságnak számít. A mértéktelenség az ételben, öltözködésben, anyagi javak birtoklásában, otthonok építésében is kifejezésre jut, és mindezt a siker jelének számít. A pénzzel és a munkával való megszállottságot a csodálatos kapitalista álmok részeként tartják számon. A magasabb hatalomra való támaszkodás, önmagunk ismerete már elfogadhatatlan... a gyengeség jele. De a hazugságok, a megszállottság önmagunkkal, az extrém viselkedés szintén része az alkoholizmusnak. Kitörni az alkoholizmusból így egy kultúra-ellenes tett. Jézus tanítása helyesen felfogva egy radikális kultúra-ellenes dolog. Ismételten "az evangélium igazsága" lehet az a pont, amely a kezdete az alkoholizmus meghaladásának.

Amikor megkérdezik őket viselkedésükről, hogy miért teszik azt, amit, általában az a válaszuk, hogy egyszerűen nem tudják mi történt. Amikor családjuk veszi őket keresztútba olyan kérdésekkel, hogy "Hát nem érted? ... Nem törődsz...? Miért nem mondd egyszerűen azt, hogy nem? Ők látják az igazságot ezzel kapcsolatban, de elméjük megteveszti őket, és elhárítják ezeket a kérdéseket. Ők egyre kevésbé érintkeznek környezetükkel, pl. a gyerekeikkel. Gondolataikat eluralják az alkohol megszerzésével, és fogyasztásával kapcsolatos gondolatok. Munkájuk szenved kárt, elveszthetik állásokat és családjukat. És így kerülnek egyre mélyebbre az ördög körében. Személyiségük leépül, akár testük is. Kifejlődik bennük az alacsony önértékelés, hogy mindez már nem is számít. Amikor túlhaladják ezt az elfojtást, és megértik, amit a Biblia tanít az ember értékéről, nagyon világosan és kiemelt jelentőséggel, akkor hagyni kell, hogy ez a felismerés teljes erejével hasson rájuk.

Amikor egy józan alkoholista vérének megvizsgálják, abban nincs jelen az állapot okozója, mint pl. a drogok esetében. De minden más droghoz hasonlóan, az idő múlásával, egyre több alkoholra van szükség, hogy ugyan azt a hatást érje el, nyugalmat, relaxációt, jó érzéseket stb. Ez az, amiért egyáltalán nem férfias dolog azt mondani: "Sok sört meg tudok inni anélkül, hogy hatással lenne rám!" Az, aki ezt mondja problémával küzd, és gyorsan közeledik a tragédia felé, a szánalmas önpusztítás felé. Ahogy az alkohol

folyamatosan jelen van a testben, az igény egyre nő, és egyre mélyebbé válik, amit ki kell elégíteni. Ez egy létező példa arról a morális felelősségről, ahogy erre reagálunk, és ahogy rendszeresen vétkezünk. A test függővé válik a rendszeres alkoholbevittől. Az iszogatás immár nem csoportosan történik, az alkoholista maga iszik. Esetleg az ember teljesen függővé válik az alkoholtól, és többször ittas, mint józan. Amikor egy drogos elhagyja függőségét, vannak elvonási tünetek, de ezek nem életveszélyesek, még a heroinistánál sem. Az alkohollal más a helyzet. A súlyos alkoholista, aki elhagyja alkoholizmusát, detoxikáló állomáson kell, hogy szakemberek mellett tegye ezt meg. 8 és 24 % között van azoknak az alkoholistáknak a száma, akik azért halnak meg, mert túl gyorsan hagyják abba⁽⁵⁾. Megölik magukat, hogy éljenek. Azért mondom el ezt, mert nincs értelme annak, hogy azt ordítsuk, “hagyd abba az ivást azonnal” - különösen így van ez, ha az alkoholista egy falusi környezetben él, ahol nincs gyors orvosi segítség. Az ilyen függőségben lévő embert megakadályozni abban, hogy alkoholt igyon egyenlő a megölésével. Ha valóban azt akarjuk, hogy hagyja abba az ivást, akkor szakmailag felkészült detoxikáló állomásra és szakemberre van szükség. Valójában az segítene mindenkin, aki társaságban iszik, ha meglátogatna egy detoxikálót. Láthatunk férfiakat, akik valaha boldog házasságban éltek, vagy sikeres üzletemberek voltak, és olyan erősen rázkódnak, hogy csak úgy tudnak járni, hogy valamibe kapaszkodnak, miközben valami ismeretlen félelem miatt üvöltenek, nőket láthatunk, akik alig hihető látomásokról sírnak, visítanak, és meg vannak győződve arról, hogy valami mászik a bőrükön... Ez elég lenne arra, hogy soha ne jusson eszünkbe inni, és bizonyosan arra is, hogy ne kínáljunk alkohollal olyasvalakit, akinek az életét nem ismerjük. Nagyon keveset lehet tenni, hogy a leszokó alkoholista ne essen át ezen a traumán, ezen át kell esni, mert ez az, amit a tisztulás megkövetel. Ezért nem olyan egyszerű azon erősködni, hogy az alkoholista hagyja abba az ivást, “most és mindörökre”. Ha egy súlyos alkoholista rögtön és teljesen abbahagyná az ivást a következmények olyan pusztítóak lennének, hogy annyira megijednénk, hogy orvosi segítséget szeretnénk kapni. Egyszerűen nem tudnánk vele mit kezdeni. Legyünk reálisak abban, hogy mit várunk el az alkoholistától, és keressünk a külső, szakmai segítséget.

A genetika

Megfigyelték, hogy az alkoholizmusra jellemző, bizonyos mértékű örökletesség. Ezzel a megfigyeléssel veszélyesen vissza lehet élni. Az alkoholista ezzel bűnét igazolhatja, annak kivédhetetlenségét hangoztatva, önmagát tehetetlen áldozatként beállítva. A pszichológia természeténél fogva magyarázatot keres az alkoholizmusa ebben a kérdésben is. Így az alkoholista is szívesen él a genetikai érveléssel. Az orosz alkoholisták, amikor velem beszélnek, az orosz vérre hivatkoznak, mondván, hogy ennek van köze az alkoholizmusukhoz. Az alkoholisták családja rámutathat arra, hogy ők nem alkoholisták; és Isten nem fogja olyan erősen büntetni az amúgy kikerülhetetlen viselkedést. Pedig nem is létezik olyan, hogy “vértlen bűnös”. Mi nem a génjeink által kontrollált gépek vagyunk. Mindannyian egyedi teremtetési vagyunk az Atyának, hogy egyedi módon a dicsőségére váljunk. Gyakorlatilag az ateista világnak nincs érzéke sem a rendhez, sem értelemhez. Ha az alkoholizmus valamely vonatkozásában genetikus, akkor egyes emberek számára lehetséges kéne, hogy legyen, hogy igyanak, és soha ne váljanak alkoholistává. Ez természetesen nem igaz. A (e)világnak, alig van elképzelése arról a nagyobb tervről, amely Istené, és amelyben mindannyiunknak fontos és csodálatos része van. Krisztusban egy “új teremtés” vagyunk (2Kor. 5:17). Az alkoholistának új életre van szüksége, “magasabb erőre”, mint ahogy az anonim alkoholisták ezt - ugyan nem túl világosan - ki is fejezik. És ez végül is Krisztusban lehetséges. Így tudja Pál győzedelmesen kimondani “..többé tehát nem én élek, hanem a Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal. 2:20,21).

Bizonyos értelemben elválaszt bennünket a Krisztusban való megkeresztelkedés Ádámtól. Az “evilági fejedelemségből” átkerültünk “Isten Fia szeretetének királyságába”. “Benne (Krisztusban) vagytok körülmetélve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, a bűn testének (hústest) levetése által. A keresztségben vele együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok

körülmetéletlenségében, övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket" (Kol. 2:11-13). Alkoholistaként élni nem más, mint az ellen harcolni, amit az Úr Jézus Krisztus akar, és kér. A (hús)testben nem tudjuk Istent kielégíteni. Ezért van "lemetélve" Krisztus tökéletes áldozatában, és mi ezzel azonosulunk a keresztségben az alámerítkezéssel. De ezeket a szavakat Pál aligha azért mondja, mert az ismétlődő bűnös viselkedés gyógyíthatatlan. Távlátban gondolkodva, a hívő alkoholista lerendezte bűneit. Szükségszerű magunkat a "bűn számára meghaltak" (amint az Róm. 6:11-ben ki van fejtve) közé besorolni, ha megkeresztelkedtünk, a folyamatosan ivók ezt nem érhetik el. A bűn folytatásával felborítja kapcsolatait, de ne a lényegi kapcsolatát az Atyával és a Fiúval. Mert aki egyszer testvér lett a Krisztusban, mindig az - legalábbis annyira amennyire erről ítélni lehetünk. Mindezekért szívből ajánlom a nem hívő alkoholisták családjának, hogy mondják el (hirdessék ki) neki ezeket a dolgokat - találjanak időt és helyet arra, hogy megmagyarázzák neki ezeket az elveket, és e dolgok csodálatos voltát. Mert az igazságban van, a valódi Krisztus realitásában, a Királyságában a valódi reményében, van a keményfejű (keménnyakú) Izrael reménye... Ezekben, önmagában is egyértelműen jelen van a "magasabb erő", amely teljesen meg tudja változtatni az életet. És ezért én nem vagyok ellene annak, hogy a bevallottan (meggyóntan) alkoholistát megkereszteljenek (alámerítsenek). És csakugyan, ha már eljutottak arra a szintre, hogy elismerjék problémáikat, és kétségbeesetten keresik Isten irgalmát, amire szükségük van, ez nézetem szerint része gyógyulási folyamatuknak. Sok alkoholista elismeri, hogy gondol Istenre, gondolkodik Istenről szenvedéseiben. Majdnem mindannyian azt mondják, hogy hisznek Istenben, és szeretnének rá támaszkodni. Mégis mindannyian egy olyan Istenre gondolnak, akinek nincs elég ereje. Hogy ki Isten, létező személyes realitása, még tanítást, ill. újratanítást igényel náluk, hogy megérthessék: Ő valódi, ő jelen van. Őt szenvedélyesen érdekli gyermekei élete és sorsa.

Mélyebb tanulmány

Annak a hitnek a következményei, hogy az embert Isten teremtette

Mivel Isten képére vagyunk teremtve, testünk szerkezete azt hordozza magában, hogy önmagunkat teljesen Istenre bízunk (Mt. 22:19-21). Mindaz, ami Isten képét hordozza - a testünk is - neki kell adni. "Ő alkotott minket, az övéi vagyunk" (Zsolt. 100:3). A *gyakorlatban* az övé kell, hogy legyünk, mert ő a teremtőnk. Ezért az, hogy a teremtésben hiszünk inkább, mint az evolúcióban, több mint egyszerű hiedelem. Azt is jelenti, hogy életünk a teremtőnek lett adva. Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, ezért nem szabad embereket átkozni (Jakab 3:9). A kép okán, amelyet hordoznak, úgy kell minden ember iránt viszonyulnunk, mint Istenhez. Nem viszonyulhatunk emberhez, úgy mint, az állatokhoz, amelyek nem Isten képét hordozzák, és mivel Isten képére és hasonlatosságára teremtődünk, nem ölhetünk meg más embereket (Gen. 9:6). Jakab ugyan ezt mondja lényegében véve tanításában - mivel Isten képét hordozzuk, nem átkozódhatunk. Az átkozódás egyenértékű az öléssel. Ez az a pont, ahol Jakab a Teremtés könyvére hivatkozik. Egyszerűen mások tisztelete része annak a meggingathatatlan hitnek, hogy mások is Isten képére és hasonlatosságára teremtettek.

Figyeljünk oda viselkedésünkre

A 94. zsoltár 8. és 9. verse arról beszél, az ostobákból/bolondokból bölcssek legyenek, és ügyeljenek viselkedésükre, mert: "Aki a fület, az ne hallana. Aki a szemet teremtette, az ne látna?". Ezen a tényen gondolkodva, megértve, hogy Isten a tervezőnk és teremtőnk egyből elvezet oda, hogy Ő valóban mindent lát és hall. Ez az elv erősen összeköt Vele, és arra figyelmeztet, hogy Teremtőnk jelenlétében éljük az életünket. És ne feledjük, hogy Isten hatalmában és teremtő erejében való hit vitte el Jóbót a megbánáshoz, ez nem egy olyan dolog, amelyben passzívan hihetünk. Csak azért mert, "Kezed alkotott és megerősített, [ezért] tégy értelmessé, hogy megtanuljam parancsaidat" (Zsolt. 119:73). Dávid megértette, hogy Isten képére és hasonlatosságára van teremtve, és ezért feladata, hogy lelkiekben is Isten moralitását kell magára vennie, ezért kérte az erőt, hogy engedelmeskedni tudjon Isten akaratának.

A munka

Sokszor elfelejtjük, hogy a munka a teremtés következménye, és nem a bukásé. Isten a munkát úgy képzelte el, mint egy együttműködést az ember és közötté, az általa elképzelt önmegvalósítás céljából, ezért olyan fonák a lustaság kultúrája, amit az alkohol fogyasztásának a kultúrája is táplál. Létezik az a szándék, hogy minél több "szabadideje" legyen az embernek a flaska számára, jóllehet a munka akár melyik formája a teremtésben Isten szándéka volt.

A személyiség értéke

Csak azok, akik hisznek abban, hogy Isten teremtette őket és, hogy van megváltás, tudják igazából értékelni a személyiséget. Csak ők tudják felfogni, mit jelent emberi lénynek lenni - hogy nem egyszerűen állatok vagyunk. Az emberi élet csodája az, amely arra inspirál bennünket, hogy megmentsük az embereket az által, hogy az evangéliumot hirdetjük/elmondjuk nekik. John Stott ezzel kapcsolatban a következő hatásos kommentárt tette: "Amikor az embereket alacsonyra értékelik egy társadalomban, akkor abban minden elromlik. Ha az anyákat és gyerekeket lenézik; ha a betegeket tehernek tartják, ha az időseket úgyszintén, ha a kisebbségi etnikumokat hátrányosan megkülönböztetik; a kapitalizmus a legrondább képét mutatja. Kizsákmányolás folyik a bányákban és gyárakban; az elítélteket bántalmazzák a börtönökben; a másfajta véleményeket elfojtják. A szélsőjobb és a szélsőbal is kitalálta a maga Bensenjét és Gulágját. A nem hívőket halni hagyják elveszettségükben; nincs szabadság, méltóság és felhőtlen öröm. Az emberi életet így élni nem tűnik érdemesnek. De amikor az embereket nagyra értékelik, a belőle fakadó értékek miatt minden megváltozik. Az asszonyokat és gyerekeket tisztelik, a beteget ápolják, az öregeket méltósággal hagyják élni és meghalni is, a más véleményűeket (disszidenseket) meghallgatják; az elítélteket visszavezetik a társadalomba, a kisebbségeket védik, a munkásoknak méltányos fizetést adnak, rendes munkahelyi körülményeket hoznak létre, és haszonból arányosan részesülhetnek, és az evangélium is bárhova, a világ legvégére is eljuthat. Miért? Azért mert az ember számít, mert minden férfi, nő és gyerek magán hordozza annak a jelentőségét, hogy Isten képére és hasonlatosságára teremtetett."

1.4 A vétkekesség

Minden alkoholista valóban a sikertelen az alkoholtól való elszakadási kísérletek életét éli. Az alkoholisták gyakran kezdenek bele, és gyakran abba is hagyják a gyógyulást, sok esetben tízszer, sőt többször is - de, gyakran egy-egy ivászat után megfogadják, hogy többé nem isznak. Az visszaesés mély büntudatot, és kudarcélményt okoz bennük. Az alkoholisták többsége lelkiismerete által érti, hogy rossz dolog, amit csinál. A Krisztadelfian közösségben ez rendkívül kifejezett. A hitük és viselkedésük közötti ellentét elviselhetetlen terhet jelent nekik, de az alkoholizmusból nem könnyű a szabadulás. Egy vizsgálat megállapította, hogy a Baptista Egyház hívői között 48% fogyaszt időnként alkoholos italt. De érdekes megjegyeznünk, hogy 18%-nak gondjai vannak (az alkoholizmussal). Az ok bizonyára a büntudat... mert az nagyobb, ha alkoholt fogyasztanak. ⁽⁶⁾.

A büntudat teszi, hogy az alkoholista piszkosnak és rondának érzi magát. Nem számít az, hogy egy alkoholista nő mennyire takarja el arcát a sminkkel, tudatában van arca megviseltségének. A büntudat része a lefelé vivő gonosz spirálnak. Az alkoholista tudja, hogy erőszakot tesz Isten képmásán. Hogy el tudják-e ezt mondani, vagy nem, az mellékes. A lelkiismeret bizonyos szintjén tudják ezt - különösen, ha Krisztadelfiánok.

1.5 A bűn és kísértés természete

Ezen a ponton, kell beszélnünk a Krisztadelfián közösség sajátos felfogásáról az ördöggel (Sátánnal) kapcsolatban. Nincs sárkány, vagy valamilyen személy, akit ördögnek, vagy valami hasonlónak hívnak, aki felelős kísértéseinkért. Nincs bukott angyal, aki a 99-ik szintről hullott alá, aki arra vár, hogy gyenge pillanatainkban megragadjon bennünket. Nekünk magunknak van, magunkban a kísértés gyökere. Saját pszichénkben, belső hangunkban, vagy - ahogy a Biblia mondja - a "szívünkben" van a gonoszság forrása. Ez a forrása a rossz tanácsoknak a lelkünkben. Ez a valódi és eredeti "sátán" - ellenség. Nincs semmi, ami kívülről be tud lépni és irányítani, legyen szó akár heroinról, vagy alkoholoról. A bűn belül kezdődik, "belülről, az ember

szívéből...” (Mk. 7:15,21-23). Az emberi elmében zajlik az alapvető lelki küzdelem.

A bűn a természetéből következően az emberi élethez kötődik. Minél gyakrabban történik meg a bűn annál erősebb a kötődés. Bizonyára mindenki tapasztalta ezt magán. Amikor először követünk el valami bűnt, mélyen megdöbben bennünket gyorsan megbánjuk (Isten előtt). Amikor másodszor követjük el az érzéseink gyengébbek. És aztán újból, és újból elkövetjük... életformává válik, és a lelkiismeret egyre zsidbadtabb. Az alkoholizmusban és a kábítószer-élvezetben mindez fiziológiai, testi folyamatokban is megmutatkozik. A függőségben szenvedőnek több és több alkoholra van szüksége. Ez egy elhatalmasodó betegség, mit amilyen a bűn önmagában véve is. Az alkoholista testének anyagcseréje (metabolizmusa) is megváltozik, ugyan úgy ahogy lelki alkatuk egyre zsidbadtabb lesz, a tagadás által, abban a hajszában amelyet a (hús)test kielégítése diktál. Hasonlóságot látok a homoszexualitással is. Senki sem születik “melegnek”. Mégis a homoszexualitás gyakorlása által, a homoszexuális lelki alkata olyan formában alakul át, amely által a saját nemüekhez való vonzódás “természetesnek” tűnhet. De az ettől még ugyan olyan bűnös. A homoszexuálisoknak is szükségük van segítségre, Isten szavával való szembesülés, a bűnük bűn voltának tagadásából való kihozás, szeretet és támogatás.

Alkoholizmus - a bűn kivonata?

Az alkoholizmussal járó lecsúszás, jól ismert minden társadalomban, egyesek valószínűleg a bűnözéssel is kapcsolatban vannak. A bor sok mindennek a szimbóluma, de a Biblia utolsó könyvében úgy tűnik egyértelműen a gonosz jelképe (Jel. 14:8,10; 16:19; 17:2; 18:3). Az alkoholista számára “..megcsíp, mint a kígyó, és megmar [mérgez] mint a vipera” (Péld. 23:29-32). A kígyó a bűn lényegét jeleníti meg, és az alkoholizmus is ilyen, ahogy Salamon mondja. A kígyó galád fortélyossága abban mutatkozik meg, ahogy az alkoholista a környezetével manipulál, hogy a célját, a részegséget elérje. A bor és a részegség Isten ítéletének is hasonlata (Jer. 13:9-14; 48:26), bizonyára azért mert a részegség önmagában véve is büntetés. Az ember testileg lelkileg alkoholista lesz, mert

ezzel bizonyítja Isten bűneiket. Ehhez hasonlóan ha valaki tudatosan visszautasítja, hogy elfogadja a bibliai igazságot, Istentől erős önámítást kaphat, hogy esetleg nem is lesznek képesek, hogy megtalálják az igaz utat (2 Tessz. 2:10).

A szentírás téves idézése

A feljegyzés az Úr kísértéséről a vadonban betekintést nyújt a "sátán" természetébe, abba ahogy az emberi elme működik. Mi még a szentírást is tudjuk úgy idézni, hogy igazoljuk a bűntetteket. Keresztény alkoholistákkal beszélve, amikor őszinték, bizonyára eljutnak addig a felismerésig, hogy úgy idézték a Bibliát, hogy az igazolja ivásukat. Ha beszélgetéseinkben a felé megyünk el, hogy a Biblia pozitív módon beszél a borról, akkor a következő szempontok segítségünkre lehetnek:

- A bibliai időben, az alkoholos italok fogyasztásának mások voltak az összefüggései, mint ma. A lepárló technikák teljesen korlátozottak voltak, nem volt hűtés, ehhez porózus edényeket használtak, aminek következtében a forrásban lévő bor a levegővel érintkezhetett, a dugók pedig sokszor nem zártak jól. Az alkoholt, csak úgy lehet desztillálni (lepárolni), ha kizárják a levegőt a folyadék környezetéből, és nem érintkezi a folyadék a levegővel. Úgy becslik, hogy abban a korszakban minden, ami természetes módon erjedt nem tartalmazhatott több mint 10% alkoholt. A legtöbb alkoholos ital 2% alkoholt tartalmazott⁽⁷⁾. A borokat gyakran főzéssel készítették - így alkoholt vesztett - és vizet is hozzáadtak, így egyfajta koktélt, üdítőt hoztak létre. Így azok igen kellemes italok voltak, és csak igen nagy mennyiségben fogyasztva okozhattak részegséget. A borok nem is álltak rendelkezésre nagy mennyiségben - amikor Kánaánban elfogyott a bor, valódi probléma volt, honnan lehet szerezni még. A borok készítése a háziipar szintjén működött. Így a borok noha alkoholt tartalmaztak, nehezen voltak a mai borokhoz hasonlíthatóak, amelyek akár 20%-ot is tartalmazhatnak, a párlatokról nem is beszélve, mint pl. a vodka, amelyben 40%, sőt több is volt.
- A bor hatásai így a Biblia fejezeteiben, mint hasonlat szerepelnek, de ez nem igazolja az ivást.
- A 104-es zsoltár 14,15 verse azt mondja a borról, hogy "felvidíti az ember szívét". Ez a kifejezés nem a termés

hatásáról beszél a testre, hanem inkább arról, ahogy a jó termés hatással van a jó kedélyre.

2. A felelősség megértése

2.1 Bevezető

Minthogy az alkoholista nem tudja önmagát megérteni, így az alkoholizmus titokzatossága azt teszi, hogy belevesznek alkoholizmusukba, miközben ugyan így összezavarodtak. Nem értik mi történik velük, miért, és hogy mi az ő felelősségük elvárható szintje. Önmagukban harcolnak azzal a kérdéssel, hogy mi a személyes felelősségük abban, ami történik. Sokszor szégyenkeznek, és úgy érzik kevesekkel lehetnek bizalmasak. Az önmegértés szükséges, hogy magukat, mint egy nagyobb összefüggés részeként láthassák... Sokkal inkább erre van szükség mintsem arra, hogy azt tudják, hogy pl. ők a 42-es körzetben a Nevsky Prospekt 98-ban lakó nő, akinek komoly alkoholista férje van, és nincs pénze a számlákra és ruhára sem a gyerekeknek, és könnyen elvesztheti munkahelyét, és rendszeresen veri stb. stb.... Az alkoholistának kívülről kell látnia magát.

2.2 A tagadás

Hadd kezdjünk egy történetbe. Volt egyszer egy anya és a fia, és egy nagy elefánttal éltek a szobájában. Az elefánt olyan nagy volt, hogy a szűkös tér nagy részét betöltötte, így nehezen mozogtak tőle. Amikor a telefonon beszélgettek, az elefánt úgy trombitált ormányával, hogy nemigen hallották, mit beszélnek a vonal másik végén. Minden pénzük az elefánt etetésére ment el. Attól is féltek, hogy az elefánt egyszer majd feláll, és a plafont felnyomhatja, így a felső szomszédok rájuk esnek majd. Nemigen fogadhattak vendégeket sem. Néha, amikor aludt az elefánt minden rendben volt. Néha az anya azt mondta fiának: nehogy mesélj valakinek a mi elefántunkról, rendben? És a fiú lelkesen egyezett ezzel. Nem mondta meg senkinek. Amikor barátait fogadta, amikor az elefánt aludt, akkor lefedte terítővel az elefántot, hogy így rejtse el, és úgy tett mintha nem is lenne ott. Ő és anyja attól rettegett, hogy valaki rájöhet arra, hogy van elefántjuk, és mindkettőjüket bolondnak tartja ezért. Így

esténként óvakodva behúzták a függönyöket, és amikor az elefánt ormányával trombitált gyorsan letették a telefonkagylót. Aggodalmaskodtak a miatt is, hogy mit tehet az elefánt legközelebb, mindez egy gondterhelt életbe hajszolta őket. Minden döntésüket az elefánt meglétének kiderülésétől való félelem motiválta. De mindenki tudta, hogy az elefánt ott van! Minderre az anya és fia évek alatt jött rá. A legegyszerűbb tény felismeréshez kellettek évek -- mindenki tudott a nagy elefánttól a szobában. Nos mindez hasonlatos ahhoz, ahogy az alkoholista él. Senkinek sem szabad tudnia, el kell rejteni! Az alkoholizmussal való törődés, vakká teszi a családot a többiekhez való viszonyok átlátásához. Az alkoholizmus kezelése kezd eluralkodni az alkoholista, és a vele élők életén. És mindez a végtelenségig folytatódhat. És mindenkinek árt, akit érint. A probléma lényegével kell szembesülni, és a valóságos helyzet megértése segíthet. Annak az elismerése, hogy az elefánt ott van, hogy hatalmas, és igazi, és túl van azon a nagyságrenden, amivel valamit is kezdhünk, az eleje annak, hogy megoldjuk a helyzetet.

2.3 Segítség vagy magyarázkodás?

Az alkoholistának segítségre van szüksége. De a segítség ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy olyasmit kell tennünk, amit valaki magától nem tud megtenni. Sokan, akik alkoholistával élnek ugyan úgy megszállottá válnak, mint az alkoholista, csak megszállottságuk tárgya az alkoholista, nem az ital. Könnyen megtörténhet velük, hogy az alkoholista felhasználja a segítségüket arra, hogy tovább igyon. Az alábbi kérdések segíthetnek, hogy meglássuk a különbséget a valódi és látszólagos segítséget:

1. Hazudtunk-e valamikor arról, hogy az alkoholista nem érzi magát jól, pl. a munkaadójának, elpalástolva így a valódi okot?
2. Elfogadtuk-e valamikor alkoholizmusának és viselkedésének szégyenét?
3. Kerültünk-e az alkoholizmusról, és az erről való felelőségről szóló beszélgetést az ő reakciója miatt?
4. Kifizettük-e a letétet, vagy valami hasonlót, hogy kijöhessen az előzetes letartóztatásból, ahova viselkedése miatt került?

5. Kifizettük-e helyette az általa fizetendő számlákat?
6. Kölcsönöztünk-e neki pénzt?
7. Ittunk-e együtt vele, abban a reményben, hogy így erősíthetjük a kapcsolatunkat?
8. Adtunk-e neki még egy esélyt, aztán még egyet, és ismét, és ismét? Ebben az esetben a szavahihetőségünk egyre kisebb nála.
9. Kilátásba helyeztük-e, hogy felemeljük a kezüket róla, és aztán mégsem tettük meg ezt?
10. Befejeztük-e valamilyen munkáját, vagy feladatát, amit neki kellett volna megtennie?

Mindezek a dolgok abban segítenek az alkoholistának, hogy folytassa, sokkal kevésbé abban, hogy abbahagyja. Ezért becslik úgy, hogy az alkoholisták 90%-a foglalkoztatott, vagy az lehet⁽⁸⁾. A teljes összeroppanástól a család, a barátok, védik meg őket, hogy így botorkáljanak tovább igaztalan létükben.

“A szeretet mindent elfedez [megvéd valamitől]” -- Tudjuk ezt a 1 Kor. 13.-ból. És az igazi szeretet sosem keresi azt, hogy bárkit is nyilvánosan megalázzon. Mégis másrészt a krónikus alkoholizmust rejtegetni értelmetlen. Mint az elefántot, amely már beszéltünk. A “titok” úgyis kiderül. Könnyen zavaró hazugságok hálójában találhatjuk magunkat, akár olyan mértékben is, hogy alkoholistává válhatunk. Rámutattunk, hogy ebben a betegségben az önértékelés hibája része a betegségnek, a kulcspont ebben az, amikor azt hisszük, hogy pont mi vagyunk azok, akiket ez nem érinthet. Azok a hazugságok, amelyeket a nyilvánosság előtt és a párbeszédében mondunk saját lelkünkbe épülnek. Pedig Krisztus igazságában élve nem szöhetjük a hazugságok hálóját. Ezzel az egyszerű ténnyel kell szembesíteni az alkoholistát. Isten úgy rendezte Izrael bűnét, hogy eltávolodott tőle. Hagynia kellett őket, hogy összetörni, még akkor is ha ezt egyébként nem akarta. A romlás enyhítése nem hoz eredményt. Az alkoholista útjának végén maga kell, hogy teremtője elé álljon. A javaslat, hogy egy szeretetteljes üzenetet hagyjunk, amely megmagyarázza döntésünket, és egy éjszakát házon kívül tölteni mikor részegen tér vissza az alkoholista. Közben fel kell fognunk, hogy azoknak is szükségük van segítségre, akik az

alkoholistával élnek, mert ugyan úgy rabjai ennek a szenvedélynek, mint maguk az alkoholisták.

Isten következetesen bánik lázadó ember-teremtényeivel. Mégis időről időre változások is vannak benne, amelyeket az igaz kegyesség és kegyelem tesz szükségessé. Az alkoholistákkal élők gyakran változó és következtelen viselkedésűek. Az egyik percben ordítanak rá, mindennel fenyegetik a haláltól a válásig, másszor pedig vele együtt érezve mentesítik ivásának következményeitől, kivételeznek vele stb.. Készségesen meghallgatnak még egy ígéretet arról, hogy majd megjavul, és komolyan veszik annak ellenére, hogy már annyi ígéretet megszegtek. Isten nem így bánik az ismételt bűnökkel. Ő határozottan cselekszik. Hadd emeljem ki, hogy itt a súlyos alkoholistáról beszélek nem arról, ha valaki egyszer leissza magát. Végül is szeretettel, Isten megszakítja a kapcsolatot a megkeményedett szívű bűnösrel. Ez az, akiről beszélünk a következőkben.

2.4 Az elszakadás

Ahhoz, hogy az alkoholistát kivezessük abból a tagadásból, amiben van, és az után a győzelemre vezessük bizony komoly ráhatás (intervenció) szükséges. Hasonló módon, Isten ráhatással volt életünkbe magához vonva minket. A keresztet hasonlítják Istenhez, aki megnyitja az eget és lejön. Mégis ez a radikális kihatás az alkoholista életére a tőle való elszakadás. Azonban ebben Isten szeretetét kell kimutatnunk, ahogy az a kereszten megnyilvánult. Ő nem dühből, vagy mérgezésből adta fiát, vagy azért mert elege lett belőlünk. Ő ezt előre megtervezetten (kiszámítva), magasztosan és önfeláldozóan tette. És ez az a minta, ahogy egy krisztadelfian családnak kell elkülönülnie az alkoholista tagtól.

Az alkoholizmus bűn. Hadd tisztázzuk le ezt. A világban az elmúlt 100 évben azzal foglalkoztak, hogy ezt az egyszerű ténytet tompítsák. Az alkoholizmus megítélése változott. A bűntől a lelki gondig, majd betegségig, míg ma [egyesekeknek] csak egy lelki rendellenesség. Lehet, hogy az alkoholizmus mindaz, aminek mondják, de bűn, nem számít milyen pszichológiai rendellenesség jön létre általa. Ennek a felfogása segíthet a keresztyén alkoholistának, hogy egy

olyan perspektívából szemlélje a dolgot, ahogy egy hitetlen nem tudja. De hogyan viseltetik Isten azzal a bűnnel, ami szokás lett? Sok tapasztalatot szerzett ezzel kapcsolatban Izraellel, keményfejű, és szószegő (parázna) népével való viszonyában. Tragikus módon, velünk kapcsolatban sokkal több tapasztalata van. Amikor Izrael vakon eladta magát a bűnnek, ez olyan volt, mint amikor az alkoholisták - részegesek és süketek felelősségüket tekintve Istenük felé. Mit válaszolt erre Isten? Nem mondta azt, hogy "Hát Izrael ez minden közted és köztem, befejeztük, nem akarok már semmit tőled, menj el, és soha ne jelenj meg előttem". vajon Isten eldobta-e népét? Semmiképpen (Róm. 11:1,2). Úgy érezte, hogy mindet kiírtja, és újból kezdjen mindent (Ex. 33,34) - de soha sem tette meg ezt. Hóseás szerint, úgy érezte magát, mint az elhagyott szerető, mint egy ember, aki olyan nőt vett el feleségül, aki prostituált szeret lenni. És így elszomorodott azon, amit cselekedtek, de mélyen szerette is őket. Elküldte szolgáit hozzájuk, és Fiát, hogy visszahívja őket Hozzá (Mt. 21:33-38), tudván, hogy megölik szeretett fiát. Az Atyára utalva, Jézus sírt Jeruzsálem felett, azt kívánva, hogy visszatérjenek az Atyához "Ó Jeruzsálem, Jeruzsálem..." (Mt. 22:37). Az elveszett fiúról szóló történet (hasonlat) elsősorban az Atyáról szól, aki valóban és kitartóan visszavárta a keményfejű Izraelt, hogy visszatérjen hozzá a világban való eltévelyedésből.

Mégis más Bibliai kijelentések arról beszélnek, hogyan távolodott el Izraeltől. Nem azért tette ezt, hogy ne piszkolják be, sem azért mert idegesítették vagy kellemetlen volt neki. Ők valóban kellemetlenek voltak neki, hiszen nevének becsületét rendítették meg a hitetlenek között. A szeretete túlmutatott ezen. Azért szenvedte el a szégyent, mert szerette őket. És ő ezért soha nem "fejezi be" Izraellel. Hogy miért távolodott el tőlük? Csak azért mert ez hasznos számukra. Lássuk hát a bibliai bizonyítékokat.

- Isten elhagyta Izraelt, hogy megtisztítsa őket; része volt ez annak a tűznek, amely megtisztította őket a salaktól (Ez. 22:20-22). Tisztán érthető célja volt annak, amiért megszakította velük a kapcsolatot.
- Isten elhagyta őket így bűnük mezítelensége nyilvánvalóvá vált. Többé nem rejti el a hitetlenek előtt azt (Ez. 23:29).

- Ézsaiás abból a tényből indult ki, hogy Isten elhagyta Izraelt, és ez az alapja kérésének, hogy térjen vissza. (Ézs. 2:5,6). Elhagyta őket, hogy így visszatérhessenek hozzá teljes szívükből. De Ő természetesen mindig akarta, hogy viszakapja őket.
- Isten azt mondta Izraelnek, hogy elhagyta őket, ezért nekik keresniük kell őt (Ám. 5:2,4).
- Isten elhagyja az embereket, *amíg azok meg nem értik*, hogy problémáik abból származnak, hogy Ő nincs velük. (MTörv. 31:17).
- A Krónikák második könyvében (2Krón. 12:5,6) arról olvasunk, hogy hogyan hagyta el Isten Izraelt Sisák kezébe adva őket, de mivel megalázták magukat visszatért hozzájuk.
- Elhagyta Ezékiást, hogy *Ezékiásnak magának* mutassa meg, mi is van az ő szívében - Isten persze, hogy tudta - hiszen Isten már tudja, biztosan, kétség (kísérlet) nélkül (2Kron. 32:31).
- Nehémiás (Neh. 9:28,31) ugyan azokat a héber szavakat használja az elhagyni és eldobni értelemben. "Ezért újból átengeded őket ellenségeiknek... Nagy irgalmaddal szabadítókat adtál nekik." Isten elhagyta Izraelt, de meghallgatta őket, amikor hozzá kiáltottak, és végül is nem hagyta el őket kegyessége és kegyelme miatt. Így Sion elszakadva érzi magát Istentől, de végül megérti, hogy soha sem volt az így (Ézs. 49:14). Ez úgy fog tűnni mintha egy rövid pillanatra vetette volna el Isten őket (Ézs. 54:6,7).

Mindez lehet, hogy példa számunkra. Rettenetesen nehéz úgy elszakadni egy alkoholistától olyan tiszta motivációval, mint amilyenel Isten tenné. Mert lehetséges, hogy sértettek, vagy kihasználtak bennünket... De ez az a momentum, amikor a végletekig próbára tevődik Istenhez való hasonlóságunk. Nem tudjuk teljesen elhagyni családtagjainkat, de megszakíthatjuk a kapcsolatunkat bizonyos mértékben. Isten visszavonulása tervszerű és célszerű. Ez nem dühből, sértettségből és az emberi gyengeségtől való fáradtságból következett. Ha Isten továbbra is aktív kapcsolatban marad Izraellel, továbbhaladva a bűn végtelen ciklusain - az elítélés, a nem teljes megbánás, ígéret a megjavulásról, megbocsátás, bűn, ítélet - akkor ez nem a probléma rendeződésének eszköze. Isten elszakadása az, hogy egyedül hagyja őket

szembesülni viselkedésükkel, hogy valódi megbánásra jussanak, mert valójában ezt akarja Isten. De ilyen szkítás borzasztóan és tragikusan nehéz Istennek.

Hóseás hagyott hátra leírásokat Isten fájdmáról, amikor ezt teszi. Úgy vélem ezek a Biblia legfájdalmasabb sorai: “Hogyan adnálak oda, hogyan szolgáltatlak ki Izrael? Hogyan adnálak oda, mint Admát, hogyan bánhatnék veled úgy, mint Cebóimmal? Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom. Nem izzó haragom szerint bánok veled, nem döntöm ismét romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek, nem indulatosan jövök” (Hós. 11:8,9). Itt a Mindenható Isten önmagával hadakozik. Megígérte, hogy véghez viszi haragját ellenük, hogy elpusztítja őket, mint Szodomát, mert ők még rosszabbul viselkedtek. De mégsem ragadtatta el magát, hogy ezt beteljesítse. Mert szereti őket. Ez ismét máshol is megmutatkozik: “Elhagytam házamat, magára hagytam örökségem, ellenség kezébe hagytam azt” (Jer. 12:7; 2 Kir. 21:14; Zsolt. 78:60). Jegyezzük meg, hogy Isten előzőleg megígérte [azonos héber szót használva], hogy soha nem hagyja el, veti el népét (1 Sám. 12:22; Zsolt. 94:14). Mégis erre kényszerült Izrael szükségletei miatt. Ebből az is látszik, hogy nem kell azoknak az ígéreteknek rabjainak lennünk, amelyet az alkoholizmus korábbi szakaszaiban adtunk, hogy kitartunk bűnünk mellett. Az elszakadás természetesen mindig az utolsó eszköz.

Szükséges tehát elválni, elszakadni az alkoholistától, lehet, hogy még találkozni sem kell vele. Ettől fáj a szív, még akkor is ha haragszunk rá. Mégis Isten ismeri ezt a fájdmát is, és közel lesz hozzánk. Mert “keménynyakú” gyermekeivel Ő is mindig átesett ezen. Az ilyen szakítás szükséges saját lelki egészségünk szempontjából is, ahogy az alkoholista megbánása tekintetében is. Másképpen mi is hozzá hasonlóan függővé válnánk, a másik gyengeségeinek hálójába fogva, holott sokkal inkább Isten független gyermekei kell, hogy legyünk, egyenesen felfelé növekedve, mint a pálma, amely Isten szavainak folyama mellé lett ültetve (Zsolt. 1:3). Nehéz elmesélni milyen nehéz lehet egy ilyen elszakadás, és amint változik esetről esetre. A lelki elszakadás nem egy automatikus, és nem is szükséges válasz, mindaddig, amíg az alkoholista nem él vissza

velünk. Keressük az alkalmat, hogy kimutathassuk szeretetünk, de ne úgy, hogy az alkoholistát téves útjának bejárásában segítsük. Soha ne a düh motiválja a szakítást, hanem inkább a szeretet. Meg kell magyarázni mit, és miért teszünk, hogy nincs többé kivételezés, és nem lehetséges a dolgok elpalástolása. Nincs többé az italozás segítése, nincs pénzadás az alkohol vásárlására, nincs változtatás a megállapodásokon, és nem hallgathatjuk el valószínű részegségét. Meg kell jegyezni, hogy Isten szolgálata hajt bennünket, nem pedig az, hogy belegabalyodjunk az alkoholisták életébe. De vigasztalásul el kell mondani, hogy az elszakadás nem jelenti egyben végleges elvetését, és hogy szeretjük őt. Isten szeret bennünket, és bűneink soha nem hatnak ki arra, ahogy Krisztusban előtte állunk, bűneink inkább személyes kapcsolatunkat befolyásolják Vele. Meg kell magyarázni, hogy a bibliai alapon kívánunk cselekedni, ahogy Isten teszi ezt Izraellel. Biztosítsuk arról, hogy a kapcsolat megszakítása, nem ítélet felette, amit mi hoztunk. Mutassunk rá, hogy mi is hajlamosak vagyunk a bűnre. És legyünk óvatosak, nehogy azt higgyük, hogy igazabb emberek vagyunk, mint ők, és hogy Isten előtt jobban álljunk, mert a bűneink nem olyan nyilvánvalóak. Emlékezzünk azokra az igeszakaszokra, amelyek azt mondják, “néhány emberek bűnei nyilvánvalóak, és előtte mennek az ítéletre [és ez az eset az alkoholistákkal is], másokat viszont követnek” (1 Tim. 5:24). Ez az utóbbi meghatározás, őszintén megmondhatjuk, ránk vonatkozik. És aggódhatunk is ezért.

Hagyjuk elmenni, és hagyjuk Istent cselekedni

A végső megoldás úgyis az, hogy feladjuk, és Istenre bízunk a dolgot. De ez természetesen nem az, hogy hátat fordítunk a problémának. Mi nem tudunk másokat sem megváltoztatni, sem kontroll alatt tartani - még akkor sem, ha van bennünk valami a “Krisztus komplexusból”, és Istent játszva azt hisszük [vagy azt, hogy így kell lennie] hogy egyedül, saját erőnkkel megváltoztathatunk valakit. És afelé hajlunk, hogy rossz érzéseink legyenek, amikor ez nem sikerül. Az igaz szeretet “nem keresi a maga hasznát” (1 Kor. 13:5). Szeretetünk az alkoholista felé tiszta kell, hogy legyen, és nem szabad, hogy önös (önszeretet, önző szeretet) legyen. Jézus meggyőzésére nem volt hatással, hogy mennyien reagálnak munkájára. Neki olyan terve volt, amelyet soha

nem próbált másokra kényszeríteni. Képességeink, és lehetőségeink határát biztosan fel kell állítanunk, hogy ne lehessünk mi is függők a függőségben szenvedőtől, megszállottá válva olyan mértékig, ami sérüléseket okozna önmagunknak, és kapcsolatunknak Istennel. Az alkoholisták tanácsadóinak nagymértékű pálfordulása azt mutatja, hogy még a hivatásos segítők is könnyen alkoholistává válnak. Végül is nekünk kell a saját ügyeinket intézni, és mi vagyunk felelősek a helyzetért. Rendszert kell belevinnünk az otthoni ügyeinkbe. Ez nem csak a gyerekek számára jó, akiket ez a helyzet érint, hanem mi is kontrollálni tudjuk a másképpen kaotikus otthoni helyzetet. Kell, hogy legyenek rendszeres étkezések, rendszeres Bibliaolvasások, a lefekvés időpontja is meghatározott. Ezeket a szabályokat mindaddig nem változtathatja az alkoholista, amíg mi vagyunk az ura a helyzetnek. Olvassuk és újraolvassuk a 37. zsoltárt, kiemelve, hogy hányszor szólít fel bennünket valamire bármily helyzetben - mindezt miértünk, kapcsolatunkért az Istennel tesszük, és reményünkért az örök életben, az Ő királyságában. A düh az egyik tipikus jelenség azokban a családokban, ahol alkoholista van.

Mégis ha egyszer az alkoholistát sikerül kivonni a tagadásából, akkor sok mindenre van esély. vannak Krisztadelfian, és világi tanácsadók, az Anonim Alkoholistáknak pedig szerte a világon vannak különböző ágazatai. az én tanácsom egyértelműen az, hogy szakképzett keresztény/keresztyén Biblián alapuló tanácsadót vonjunk be az ügybe olyan gyorsan, ahogyan csak lehet (amikor már az alkoholista is akarja). A “betegség” *valóban* gyógyítható, Isten segedelmével. Amerikában az alkoholisták csupán 15%-a százaléka megy kezelésre saját akaratából. A többiek azok által kerülnek oda, akik aggódnak értük.

2.5 Türelem és megbocsátás

Az alkoholizmusnak nincs gyors gyógymódja. Gyors eredményeket várni kiábrándító azoknak, akik velük törődnek. Önmagában véve ez egy kihívása az Istenben való hitnek, aki úgy tűnik “soha sem siet”. John Thomas testvér szerette mondani: “Nyugodjunk meg Istenben, és várjunk türelmesen rá” (Zsolt. 37:7), ahogy Dávid mondta. Ezt kell tennünk, akár milyen helyzetben vagyunk. Az

alkoholistáknak egy helyre van szükségük, ahova visszatérhetnek a visszaesések után, a bántó szégyen nélkül, hogy újra kezdhessék. Ez a “hely” lehet egy konyhai asztal, ahol pl. feleségével és lányával beszélgethet, de ez a “hely” nem lehet olyan, ahol elhallgatják és rejtegetik kudarcát, vagy viselkedésüket bagatellizálják. A szégyen és a bűnösség elrejtése csak megerősíti az alkoholistát viselkedésében. Ez a “hely” szükségszerűen a bizalom, a bizonyosság, és az őszinteség helye kell, hogy legyen. Ezt a légkört nem szabad megtörni azzal, hogy másoknak pletykálkodunk, különösen nem akkor, ha különben is frusztrált az alkoholista, akinek segíteni akarunk. Ezek a “konyhai konferenciák”, akárhol és akárhogyan a valóságos párbeszéd helyének kell lennie, ahol az alkoholista szégyenérzet nélkül bátorítást kap, hogy újból felmérje helyzetét, és ismét a megoldást keresse. Szükségük van pontos visszajelzésekre, amely biztos képet ad a valóságról, amelyet figyelmen kívül akartak hagyni, vagy egy másikat kreálni. Pontosan és részletesen meg kell nekik magyarázni, ellentmondás van, szavaik elveik és cselekedeteik között.

Az ima

Az ima hatásos, valóban változtat a dolgon. Isten hajlandó arra, hogy változtasson valaki életén, csak azért mert egy harmadik személy kéri a segítséget. Amikor Isten látta a barátok hitét, megbocsátott, és meggyógyította a bénát (Mk. 2:5). Minden beszélgetés után az alkoholistával kezdjük bele egy rövid imába. Sámuel mondta, hogy abbahagyni az imát a vétkes Izraelért vétek Isten ellen (1Sám. 12:23). A szükséglet maga az imára hívás. Nincs szükség hangos szóra, mint pl. egy dzsámi minaretjéből, az alkoholista tragikus helyzete az imára hívó szükséglet. Az alkoholista családja - a társak az alkoholizmusban, ahogy egyesek nevezik őket - szembesülnek a kísértéssel és megengedhetik, hogy az ima mindennapos rutin legyen, és ellaposodjon gesztusokká váljon, annak a hitnek híján, hogy Isten meghallgatja. Ezért írják le a Bibliában az imát valódi harcként, küzdelemként önmagunkkal és az Atyával is, aki akkor hajlandó egyes dolgokat megtenni ha az “ima tömjénfüstjéből” eleget kapott. Amikor azt imádkozzuk “legyen meg a te országod” azt kérjük, hogy Isten akarata általunk és általa is megvalósuljon az életünkben. azt kérjük, hogy a végső autoritás legyen életünkben, vezetve

bennünket a Királyságba, amely biztosan eljön. Mindennapi imáinkban alá kell vetnünk, át kell adni akaratunkat Isten akaratának.

Az alkoholizmus azért visz kétségbeesésbe, mert útjai titokzatosak és megoldhatatlan a “magasabb erő” nélkül. Ez egy hatásos ihletője az imának. Olyan helyzetben vagyunk, mint Jeremiás, amint a hitehagyott Júdeában élt, amely szárazságtól szenvedett bűneik miatt: “Tudnak-e esőt adni a népek bálványai? Vagy az ég adja-e a záporosókat? Nem, hanem te az Urunk Istenünk, benned reménykedünk, hiszen te alkottad mindezeket.” (Jer. 14:22). És az ima reményteli. A reménytelenség bizonyára a fő érzelmi jellemzője az alkoholistáknak. Ha korlátainkkal tisztában vagyunk, akkor hiteles módon örvendhetünk konkrét Reménnyel az örök életben, amely bennünket vár. De ha hitünk van, az is alapja lehet a reménynek, még az alkoholista barátunk is. Gondoljunk csak az apára a tékozló fiú történetéből, Ő nem hallotta, hogy majd hamarosan visszajön a fia, mégis ő minden nap reménykedett (Lk. 15:20). Isten reménytelisége valóban csodálatos inspiráció, ha hagyjuk, hogy az legyen. “Közel van az úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket.” (Zsolt. 145:18,19).

Tudnunk kell, hogy az Anonim alkoholistáknál az alkoholisták családjai számára is vannak találkozási lehetőségek. És vannak Krisztadelfian segítő csoportok is, amelyeket nagyon ajánlok.

3. A biblikus válasz

3.1 Bevezető

Az alkoholizmus a reménytelenséget táplálja. Ez abban az állításban jut kifejezésre, hogy Isten képtelen segíteni. De amikor az Istenhit kipróbált, valódi reményünk lehet a javulásban. Az ima változtat a dolgokon. Példa és inspiráció, hogy Jézus személye megváltoztatja a dolgokat. És Isten csodálatosan változtat rajtuk. Olyan csodákat tesz, amelyek radikálisan változtatnak az emberi életen⁽⁹⁾. Úgy hisszük, hogy tett csodákat a múltban, és ezért valljuk, és hisszük hogy a Biblia Isten szava. Meg kell értenünk a kapcsolatot a között, amit a múltban tett, és a között, amihez ma is megvan az ereje. Ez az, amiért a zsoltárok gyakran felidéznek mit tett Isten, a Vörös Tengernél, mert Isten képes *akkor*,

abban a pillanatban erőteljesen beavatkozhat a zsoltóros életébe is. A bibliai történelem nem átejtés, és nem is halott történelem, amely háttérként szolgál az érdeklődőknek. Az események élők és megmutatják Isten hatalmát, aminek nyilvánvaló a vonatkozása - mert ez az Isten a mi Istenünk. Karjai nem túl rövidek ahhoz, hogy ne tudja kinyújtani és megmenteni bennünket (Num. 11:23).

Általánosan elfogadott az AA 12 pontja [lásd az 1. Appendixet]. A részvétel találkozásukon a legeredményesebb módszere az alkoholizmus meghaladásának. Azonban szégyen a hívők számára, hogy ezt a megkérdőjelezhetetlen tényt kell elfogadnunk, mert ez a szervezet nem keresztyén/keresztyén, noha filozófiájának egy része átfedi a keresztyénség tágabban értelmezett koncepcióját. Az igaz keresztyénségnek hozzáértéssel és érzékenységgel a szolgálatban, sokkal eredményesebbnek kellene lennie, mint az AA 12 pontja. Illene olyan sikeresnek lennünk, hogy mindenünnen hívjanak bennünket, hogy segítsünk ez ügyben. De mi mint közösség alig kezdtük felismerni és elismerni ezt, attól pedig távol vagyunk, hogy tegyünk is valamit. A kétségtelen igazsággal, amellyel meg vagyunk áldva, illene, hogy ennek a generációnak az élére álljunk, és a bibliai igazságok alkalmazása az alkoholizmusra csak egy területe annak, ahol illene bizonyítanunk azt. Az alkoholizmus valódi fejleményei az igazság és a bűn felismerése és elismerése körül forognak, ugyan úgy, mint a kísértés, és a bibliai "ördög", Isten és ereje körül, amely megmenthet. Ezen a téren a Krisztadelfian közösség a Szentírás nagy igazságaival áldott, amibe belátása van. Mégis ez az igazság nem szabad, hogy csak elméleti, feltételezésekben kimerülő, és teológiai legyen. Szükséges azokat az utcára kivinni, és megmutatnunk az igazságot a gyakorlatban, nem annyira az életek megváltoztatásában, hanem a változás minőségében olyan változásban, amely más terápiákban nincs. Láthattuk, hogy az alkoholizmus gyógyítása nem más, mint igazságra jutni. A Krisztadelfian közösség alapelveinek csoportja még igazabb, és bibliaibb, mint bármi más, amit én ismerek. Ezek az alapelvek olyanok, hogy világosabbá teszik az életet, és az igaz alapelvek elvezetnek bennünket az igaz élethez. És ez az igazság gyógyít meg az alkoholizmusból. Ez az, ami közösségünket ebben a környezetben olyan

eredményessé tehetné, különösen az alkoholizmus elleni harcban.

3.2 Az emberi nyíltság és az elítélés

Az bűn elítélése

Az alkoholistának szüksége van arra, hogy megértse mi az, amit rosszul tesz nem csak önmagára nézve ártóan, hanem Istent is sértve. Az alkoholistáknak általában alacsony az önértékelési szintje, és olyan alacsonyra értékelik magukat, hogy meggyőzni arról őket, hogy “maguknak ártanak” igen nehéz, és aligha hoz eredményt. Meg kell győzni őket arról az egyszerű tényről, hogy Isten szempontjából (Isten előtt) Istent, teremtőjét, és védelmezőjét sérti. De mi is a rossz az alkoholizmusban? Elég korlátolt válasz az, ha azt mondjuk, hogy a Biblia helyteleníti. Igen a Biblia valóban elítéli, de az ok az Isteni elvekben van. Isten elvei pedig nem légből kapottak, és az alkoholista bizonyára nem fogadna el olyan érvet, amely így szól: “Tedd ezt, vagy ne tedd ezt, mert a magasabb erő ezt mondja”.

- Az alkoholizmus pszichológiája a hazugság pszichológiája. Az alkoholista hazudik magának, és mindenkinek körülötte. Ezek nem alkalmi hazugságok, hanem egy olyan helyzet, amikor a hamisság az, amely az életüket fenntartja. Az Igazságos Isten azt követeli meg, hogy igazságosak legyünk vele, és hogy gyermekeiként igazul éljünk.

- Azért élünk, hogy lélekben és ne (hús)testben éljünk. A (hús)testben nem elégíthetjük ki Istent. Ezért nem engedhetjük meg a (hús)testnek, hogy örömet szerezzen magának (Róm. 13:14). Alkoholt tartani otthon, azt tudatosan termelni a falvakban - ez pontosan az, amire Isten nemet mondana. Tervezni a fogyasztását azt jelenti, mint örömet keresni a hústestünknek. Az előrehaladott alkoholizmus okosan tervezett viselkedésforma - az alkoholista ravaszán tervezi azt, ahogyan manipulál mindennel, ami sikerre viheti azt, hogy alkoholhoz jusson, és részegeskedhessen.

- Ez akkor is igaz, amikor “minden törvényes” Isten szempontjából *nem* megengedett akkor, amikor az alkohol hatalma alá kerülünk (1 Kor. 6:12; 10:23). Az alkoholizmus egy tipikus esete annak ahogy valaki rabságba van vetve. Isten azt akarja, hogy neki szolgáljunk szabadságban, azért a szabadságért, amit Krisztus tett lehetővé a kereszten (Gal.

5:1). Ezért mi nem érvényteleníthetjük a kereszten elvégzett munkát, és ismét rabjaivá váljunk a bűnnek.

- Az alkoholizmus bizonyítottan és folyamatos elutasítása a szeretetnek. A “nem törődöm” attitűd önmaguk és mások felé is, ami összeegyeztethetetlen krisztus példájával és alapvető tanításával. És ha nincs bennünk semmi az Ő szelleméből és gondolatmenetéből és életfelfogásából, akkor mi nem az övéi vagyunk. Ez persze nem azt jelenti, hogy egy alkoholista sem az övé. Az alkohol kétségtelenül feldúlja a családokat, és ha az ember nem gondoskodik a családjából, “rosszabb a hitetlennél” (1 Tim. 5:8).

- Meg kell, hogy nyíljunk Isten előtt. Az alkoholizmus lehetlenné teszi, hogy ismerjük magunkat, saját lehetséges ideális képünket, testünket, fájdalmainkat, kapcsolatainkat... Akkor Isten szava szerint, szembe kell néznünk velük, az Ő kegyelméből.

A felelősség

A Biblia azt tanítja, és az alapelve velünk kapcsolatban, többek között az, hogy a tudás és a felelősség összefügg. Számomra nem az a legérdekesebb, hogy hogyan befolyásolja ez azt, hogy ki fog feltámadni, és ki lesz elítélve. Egész egyszerűen, ha tudunk valamiről, akkor az ahhoz mért felelősséggel kell cselekednünk. Az alkoholistáknak segítségre van szükségük ahhoz, hogy nagyobb felelőséget vállaljanak viselkedésükben; a felelősségérzet ki kell, hogy szorítsa belőlük önmaguk leértékelését és az önsajnálatot. A legjobb stratégia a Krisztadelfian alkoholistával, de még a hitetlennél is, akinek van bizonyos ismerete az evangéliumról, hogy emlékeztessük, vagy tanítsuk az Istenről való alapvető ismeretekre. Hogy ők az Ő gyermekei, a képre és hasonlatosságára teremtettek azért, hogy meglátsszon rajtuk az Ő dicsőssége. Rendkívül fontos neki, hogy Fia is olyan volt, mint ők, de soha nem vétkezett, és Őt képviselve az életét adta. Így követel ez a felelőséget tőlünk. Ezért gondolom, hogy az igehirdetés együtt haladhat a tanácsadással, és az alkoholistákkal való törődéssel. Minél többet tudnak a “magasabb erőtől”, annál felelősebbek lesznek, és a felelősségérzet a “magasabb erő” felé a kulcsponjtja annak, hogy létrejöjjön a motiváció a bűnnel szemben.

Saját korlátaink megértése

Saját korlátaink felismerése az A.A. 12 pontos programjának a kulcsa. Az alkoholista gondozója fel kell, hogy fogja, nem tud az alkoholista Megmentője (Megváltója) lenni. A javulást nem lehet kikényszeríteni. Ez visszavezet bennünket az alapvető kérdésig. Hiszünk-e abban, hogy Jézus a Megmentő (Megváltó)? Hiszünk-e benne? Egyedül az Atya és Fiú tudja átalakítani az életünket. Imádkozhatunk hozzájuk, a forró ima olyasvalami, ami abból fakad, hogy helyesen viszonyulunk az alkoholizmus tragédiájához. De egyedül, önmagunkban képtelenek vagyunk bármilyen hatást elérni. Az alkoholistának magának is fel kell fognia ezt. A Római levél 7:15-25-ig tartó szakaszt gyakran ismételve kell olvasni az alkoholistának. Mert itt majdhogynem le van írva az alkoholista belső harca:

“Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? (A halálra ítélt testből: Más értelmezés: e testből és halálból, vagy: a testből, mely a halálé). Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!..”

Amikor jót szeretnénk cselekedni, a gonosz velünk van. Oh mi nyomorult emberek. De ezek a szavak nem csupán az alkoholizmusról szólnak, noha ahhoz igen erősen kapcsolhatók. Általában véve minden bűnről szól. Alapjában véve mindannyian érintve vagyunk az alkoholizmus

pszichózisában, és mégis Pál diadalra jut, és a Római levél 8. fejezetében, és valóban hála Istennek Urunkkal, Jézus Krisztussal van módunk a menekvésre. Az A.A. homályos “magasabb hatalma” itt pontosan meg van határozva. Csak a büszkeség teszi, hogy akár alkoholisták, akár a velük foglalkozók, elutasítják, és nem fogadjuk el teljesen az Atya és a Fiú fenségét. Az felé hajlunk, hogy úgy gondoljuk saját erőnkől túlhaladhatunk problémáinkon.

Az alázat olyan fontos. A letragikusabbak azok az esetek, amikor néhány év absztinencia után visszaesnek egyes alkoholisták. Az esetek nagy részében a büszkeség miatt válnak ismét ivókká, mert elutasítják elismerni korlátozottságukat. Igazából a gőg (büszkeség) a bukás előtt következik (Péld. 16:18). Még akkor is észrevehető a büszkeség, amikor csak egy hónapja nem iszik valaki. A tény gőgössé teszi őket. Mégis a büszkeség az ami miatt megfeledeznek korlátaikról, szükségükről Istent illetően, és ismét bűnbe esnek.

Isten ítéletében világos lesz, hogy az ember - aki porból vétetett - nem helyes hogy elnyomja a hozzá hasonlókat (Zsolt. 10:18). Mások tisztelete igencsak hiányzik önző természetünkől. De minél többet gondolkodunk saját elégtelenségünkről, mint porból való teremtmények, annál inkább látjuk, hogy mások bántása, kihasználása semmiképpen sem helyes. És nem kell az ítéletnapig várni, hogy felfogjuk - minthogy ismerjük múlandó voltunkat a Biblia alapvető tanításaiból. Ez a kapcsolat a halandóságunk, és alázatosságunk tette, hogy Pál a (Fil. 3:21) jelen állapotunkról úgy írjon, mint a “gyarló állapotról”. Hinni a halhatóságunkban egy olyan tényező, amely alázatosakká tesz bennünket.

Hitünk Istenben, az emberiségben való hit által csökkent. Inkább hiszünk az orvosban, szerelőben, kedves szomszédban, magunkban... mielőtt Istenre támaszkodnánk, mint utolsó instanciára. “Ne bízzatok az emberben, hiszen csak lehelet van az orrában, mire lehet hát becsülni?” (Ézs. 2:22). vajon mennyit ér Izrael Istenéhez viszonyítva. Úgy tűnik Jób (Jób 27:9,10), [noha a héber szöveg homályos] arról beszél, hogy a halotti ágyán minden ember valamilyen módon Istenhez imádkozik. De az ember halandóságában

való hit azt eredményezi, hogy az igaz ember imádságos életet él, és ebben az összefüggésben lesz az utolsó kiáltása Istenhez, amikor meghal. Az igazi lényege a halandóságnak, hogy elvezet az imádságos életbe, amely minden napunkba közvetlen kapcsolat Atyánkkal. Így a rombolás és a halál betekintést ad a valódi bölcsességbe (Jób 28:22). Az alkoholista és családja szembesül ezzel. Az egyetlen igazi út az emberi gyengeség felismerése, és az Atya és a Fiú hatalmának az elismerése. Akik jobban szerettek bennünket, minthogy mi azt valaha is meg tudnánk érteni.

Mélyebb tanulmány

Az Igazság: bibliai analízis

Mi mindannyian olyasvalakit keresünk akivel teljesen őszinték és védtelenek lehetünk, aki megbocsátó, tiszteletteljes, bizalmas, szerető és megértő. És amikor azt hisszük, hogy találtunk ilyen embert csatlakozunk bennük, és magunkra maradunk. A pletykázás, mások titkainak kibeszélése, az árulás, a megszegett ígérek bűnei jelennek meg. És mi mint közösség meg kell, hogy vizsgáljuk magunkat, hogy az a mód ahogy egymással bánunk, vajon közelebb-e visz bennünket az Atyához, és mélyebb közösségbe másokkal. Noha ismétlődnek rossz tapasztalataink az emberekkel, mégis könnyen kezdünk felületes és, eltévesztett kapcsolatokba. Biztonságos témákról beszélünk, amelyek elrejtik azt, ami igazából a szívünkben van. A sikertelenségünket nem osztjuk meg, frusztrációinkat nem ismerjük el. Lelki sebeinket eltakarjuk. Feláldozzuk az az igazságot a békés társasági viszonyok és kellemes társalgás oltárán. És ez a csendes kétségbeesés, és a tömegben való magány megtapasztalásának életformájába felé visz. És nekünk megvan "Krisztus Igazsága", és élni akarjuk azt, de vajon mit jelent ez?

Az "Igazság" kifejezést a Szentírásban az Istennek tetsző élet, az igazmondás, az önmagunk és Isten felé őszinteség, összegzéseként használják. Ez valóban ez az összegzése annak, amit Isten akar. Azért akarok erre rámutatni, mert túl sokszor vesszük fel azt a pózt, hogy amiért mi ismerjük az Evangéliumot automatikusan Igazak vagyunk. A következő fejezetek eléggé tisztán megmutatják, hogy az igazság, nem

annyira az intellektuális, a megértés tisztaságra vonatkozik, mint az életvitel igazságára. ha valaki másképpen érti a Biblia magyarázatait, pl. másképpen érti a próféciákat, mint mi, ez nem azt jelenti, hogy “kívül van az igazságon”. Sőt ha mi. pl. hazudunk, akkor mi hagytuk el az Igazságot, annak ellenére, hogy jól értjük az Evangélium elveit.

- A vétkezők hátat fordítanak az igazságnak (2 Tim. 4:4; Tit. 1:14). Ők “igazságtól megfosztott” emberek (1 Tim. 6:5). Isten feltárta az igazságot, úgy, hogy elküldte Fiát, és kijelentette, de a bűnös emberek elvetették annak meghallgatását.

- Az angolban nincs olyan ige, hogy “igazságra”, de Pál használ ilyen szavat (alétheuntesz), amikor az Efezozsziakat biztatja “az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá” (Ef 4:15). Megérthetjük ezt, mint “az igaz szeretet beszédét”, de valószínűbb, hogy az igazság kvalitását ugyanúgy kell a beszédben és a tettben is látnunk. Pál azt szeretné, hogy az általa megtértek ugyan úgy beszéljék és tegyék az igazságot. Az valódi lelki fejlődés csak akkor lehetséges, ha “Igazságban” élünk.

- Pál felhívja a korinthosziak figyelmét, hogy “a tisztaság és igazságosság kovásztalanságával” ünnepeljenek, amelyet ő a “rosszaság és gonoszság” kovászával állít szembe (1 Kor. 5:8). Az igazság egy lépés a gonoszság ellen - és nem a Biblia egyes szakaszainak téves magyarázatai ellen.

- A Zsolt. 15:2-ban a feddhetetlen életet és szívünk szerinti igazság szólását állítja párhuzamba.

- A Zsolt 69:13; 117:2 az igazság szót, Isten irgalmához, és a megmentéshez (megváltáshoz) köti. Az irgalmat és a megmenekülést másoknak megmutatni bibliai értelemben nem jelent mást, mint igaznak lenni.

- Jeremiás 5:1 értelmében, aki az igazságra törekszik annak megbocsáttatik, vagyis keressük a megbánást az a megbocsátás. Ebben az értelemben ezt jelenti az Igazság. Ez nem egyszerűen az, hogy ha igyekszünk minél pontosabban megérteni a Biblia szövegét, akkor megbocsátanak.

- Jeremiás 9:3 értelmében vitéznek lenni az igazságban, azt jelenti, hogy nem hazudunk, nem csapjuk be testvéreinket; és nem arra a veszekedésre vonatkozik, hogy ki hogyan érti és magyarázza a Biblia szövegét. Ennek egyszerűen nincs köze ahhoz, amiről Jeremiás beszél.

Az igaz élet

Mégis az igazság világosan kapcsolódik az Evangéliumhoz. Természetesen nagyon fontos, hogy mit hiszünk. Pál azt írja a (Kol. 1:5) "hallottátok az igazság beszédét, az evangéliumból", és ismét (Gal. 2:5). az evangélium igazságáról beszél. Utal a (Ef. 1:13) "hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát". Teljesen Biblikus az, hogy hitünket az igazság hitének tatjuk. De az is világos, hogy az igazság egy módja annak, hogy megfogjuk azt az életmódot, amelyet az igazság ismerete vált ki belőlünk. Így az új ember" amelyről az Ef. 4:24-ben beszél, aki "Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtettet". Engedelmesek vagyunk az igazság előtt az igaz (tiszta szívből) szeretetben (1Pt. 1.22), és nem csak intellektuális megfontolásból és kegyes beszédben, hanem tesszük (cselekszük) is az igazat (1 Jn. 1:6) szeretvén testvérünket. Ha az igazság bennünk van, akkor "igazságban járunk" (3Jn. 1.3) Nekünk "az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton" kell járnunk (Gal. 2:14); Az igazság az egyenesen járás. Hisszük, hogy a hit igazsága, létrehozza az igaz életet. Ekképpen az (Ef. 4.17) szerint a hiábavaló, kapzsi élet engedetlenséget jelent a Jézusban megtestesült igazsággal szemben. És a 2Thesz. 2:12 azt tanítja, hogy a hamisságban gyönyörködés az igazságban való hittagadása. Kapcsolat van a bármily tévelygés és a morális értelemben vett lélek nélküli élet között. Így a megbánás, az igazság elismerése, megtérve megismerése (2 Tim. 2:25). Az ember tanulhat teológiát Isten igazságáról, de lehetséges, hogy soha nem ismerjük azt el, - vagyis, hogy a megbánás után igaz életet éljen. (2 Tim. 3:7). Vagyis láthatónak kell lennünk Isten előtt, és brutálisan őszintének magukkal szemben.

Krisztus igazsága

Jn. 18:37-ben Jézus Pilátusnak közeledő halálának körülményeiről beszél, hogy azért jött ebbe a világba, hogy "bizonyosságot" tegyen az az igazságról - A kereszt volt a legmeggyőzőbb tanúja és megmutatója az igazságnak. Ott nem prédikáltak hitelvekről, sokkal inkább az mutatkozott ki, ahova azok a hitelvek vezettek. A Gal. 3:1-ben Pál a galáciaiaknak nyomatékosan kijelenti, hogy nem az igazságnak engedelmeskednek, amikor Krisztus a kereszten olyan nyilvánvalóan mutatta meg azt; ebből világos, Pál erre

mutat rá, hogy az igazságnak való engedelmeskedés kapcsolatban van a kereszttel. Létezik egy hatásos hasonlat (Gal. 4:16): “Most pedig az ellenségetek lettem, mert az igazat mondom nektek?” és ők Krisztus keresztyének ellenségei. Ez egy újabb párhuzam a kereszt és az igazság között. Mi az igazság által vagyunk megszentelődve (Jn. 17:19); de a mi (meg)szentelődésünk Krisztus vérének tisztítása által van. Ugyan ezt a szavat használják a vér általi megszentelődést emlegetve (Zsid. 9:13; 10:29; 13:12). Bizonyára ez az, amiért Dániel (Dán. 8:11,12) a templom oltárát írja le, mint “igazat”. Jézus krisztus keresztyének igazsága a végső igazság. Azon láthatjuk azt az emberiséget olyannak, mint amilyen valójában; ott láthatjuk a bűn igazi hatását. Mégis mindenképp ott láthatjuk a dicsőséges valóságot is abban a tényben, hogy az az ember, a mi természetünkkel meghaladta a bűnt, és az Ő áldozata által nyerhetünk el bocsánatot minden bűnünkért, és lehet valódi, konkrét, és biztos reményünk az örök életre.

Jézus megmondta az igazságot az “evilágnak” úgy, hogy Ő büntelen volt (Jn. 8:47). Ugyan így (Jn. 17:19) Jézus mondja magáról, hogy szentté tesz (megszentel), ez az “igazság”, vagyis az Ő tökéletes élete és halála tehet szentté (szentelhet meg) bennünket. Jézus így közölte az igazságot az embereknek. Jézus szavai szerint élve megtudjuk az igazságot (Jn. 8:31,32) - nem úgy, hogy több hitelt tudunk majd, hanem életünkben mutatkozik ki a tudás, Jézus, aki az Igazság. Az igazság szabaddá tesz bennünket, a Fiú tesz bennünket szabaddá (Jn. 8:32, 36). Az “Igazság” ezért Jézus egyik címe. Az akadémiai értelemben vett tudás senkit nem szabadíthat meg a bűntől, de az élő példa jelenléte, a másik életének és lelkiségének jelenléte megszabadíthat. És így (Jn. 14:6) az út az igazság, és az élet valóban azt mondja, hogy az igazság az élet útja. Az Igazság “megvalósult Jézusban” (Ef. 4:21). A Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadít bennünket a bűntől (Rom. 8:2). De (Gal. 5:1) egyszerűen azt mondja “Krisztus” szabaddá tett bennünket [a Görög kifejezés ugyan így mondja] a bűntől. Az Ember Krisztus Jézus, az Ő “Életének lelke” és emberként az életmódja tökéletes összhangban volt, mert benne az ige “testé lőn”. Benne létezett “az igazság”, abban az isteni elvek az Igazság tökéletesen és teljesen át voltak élve az Ő személyiségében, és egész lényében.

Párbeszéd magunkkal

Vajon mit jelent ez a gyakorlatban? Mindannyian folytatunk belső párbeszédet magunkkal. Létezik egy beszéd bennünk, attól függetlenül, hogy időnként halkán kimondjuk-e a szavakat magunknak. Egyes emberekben ez a belső hang becsmérel, napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra, és évről évre. Másokban a düh gondolatai szólalnak meg, és rosszakat gondolnak azokkal szemben, akikről úgy képzelik, hogy mások cselekszenek. Mások a tökéletesen hiábavaló pompáról, testi vágyakról, különböző fantáziaképekről gondolkodnak... Mindezek befolyásolják beszédünket, cselekedetünket és végül ambícióinkat. A szív bőségéről beszélnek az ajkak. "Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!" (Péld. 4:23). Ezért mondták nekünk, hogy *szívünkben* igazat beszéljünk. Dávid egészen biztosan gondolt a belső párbeszédre. A mi belső hangunk valószínűleg igaztalan, képzetekkel, és fantáziaképekkel telt. Legyünk nagyon tudatában azoknak a belső magunkkal folytatott dialógusnak. Biztosítsuk, hogy magunknak mondtak, még akkor is ha nem lelki dolgokról van szó igazak legyenek. Ez az a tér, ahol az igazság hatalmas témája kezdődik és végződik. Ideális esetben a mi belső beszédünk Jézusról kellene, hogy szóljon, az Atyáról, az Ő Királyságukról, és bármi másról, ami egyszerűen igaz, és érdemes róla beszélni... Mégis a belső beszédünk szorosan kapcsolódik ahhoz, amit a Biblia az Ördögnek nevez - az állandó rossz sugallatok, a nem lelki szemléletmód, amely állandóan zúborog bennünk. Az ördög - a bibliai - "a hazugság atyja" (Jn. 8:44). És az igaztalanság, úgy tűnik a belső beszédünkből jön. Sőt odáig is elmennék, hogy az "ördög" a belső beszédünkben van. És ez olyan, mint az oroszlánüvöltés, és az alattomos kígyó. És ez mindannyiunkban benne van. A belső beszéd kontrollja illetően életbevágóan fontos. És a bibliai vezetés szükséges, hogy igaz lehessen, mert ennek a hiánya a gyökere minden bűnnek. A bűnt rendszeresen követnek el hívők is, nem szándékos lázadásként, hanem inkább egy komplex folyamat eredményeképpen, amelynek része az öniség, amelyet a megbánáskor értünk meg, hogy a szavak kiforgatása volt belső beszédünkben. Ez az, amiért az igazságosság a lényege a lelki életnek. Azt tagadni, hogy

valaha igaztalanok voltunk egyenlő annak a tagadásával, hogy soha sem vétkeztünk. Mindannyiunk ezzel a problémával küzd. Ez az, amiért Jézus állíthatta, hogy ő az "Igazság", és ezért jelentette ez az állítás, hogy Ő bűn nélküli, ezért Ő az út az örök életbe.

3.3 A megbánás

Ebben a hívőnek sok előnye van a nem hívővel szemben. George Best önéletrajzában: *A jó, a rossz, és a pezsgő* c. művében beszámol a küzdelméről az alkohollal, gyakran emeli ki, hogy a gazdagság és hírnév ellenére, vagy esetleg éppen ezért, nem volt igazán indítéka, hogy felhagyjon ivási szokásaival. A motiváció ilyen hiánya az, amely megakadályozza az embereket, hogy abbahagyják az ivást. De az utolsó ivásuk következményeitől való félelmük rövid időre hathat egyes alkoholistákra. Számunkra a motiváció nem önző - mert mi egy boldogabb családi életet, gazdasági körülményeket - de ezzel kapcsolatban van kötelezettségünk Istennel szemben is. Fel kell, hogy ismerjük, hogy az alkoholizmus bűn. Nem Isten akarata szerint való. Lehet, hogy betegségként határozhatjuk meg lelki, vagy pszichológiai terminusokkal, lehet, hogy jobban érthetően mutat utat egyesek életében, de ettől függetlenül bűn. És szeretjük Istent, mert Ő úgy szeretett bennünket, hogy mi azt soha sem foghatjuk fel, noha végtelen idők óta vár ránk. Ezért úgy akarunk élni, ahogy Ő szeretné, mi szeretnénk Királyságában lenni már most. Igazából azt keressük, hogy olyanok legyünk, mint az az Egy, aki a végsőig szeretett bennünket, aki letette életét értünk, barátaiért. Az alkoholista hívő számára ez azt jelenti, hogy felhagy az ivással. Jézushoz akarunk hasonlítani, úgy élni, és úgy érteni, mint ahogy Ő tette és Teszi.

A "részegesek ... nem fogják örökölni Isten országát" (1Kor. 6.10), és (Gal:5:21) is ezt mondja. Jelenti-e ez azt, hogy egyetlen alkoholista, aki nem bír felhagyni az ivással, sem lesz ott? Nem. Akkor milyen alapon lesznek ott? Azért mert megbánják! Olyan lelki állapotban vannak, hogy újból és újból hátat fordítanak a múltnak. Könnyű az alkoholistákra mutogatni. Az ő bűnük nyilvánvaló és az elítélés is. De sajnós mi mindannyian megrögzött bűnösök vagyunk. Bűnt cselekszünk, megbánjuk, és ismét bűnt cselekszünk. Mi kétségbe esünk. Utáljuk a bűnt. Pál szavain csüngünk (Róm

7:15-25), és vigasztalódunk, hogy ezek mi vagyunk. És tovább olvasva a 8. fejezetben láthatjuk annak az új életnek a szellemét, amiben Jézus megszabadított a bennünk lévő elkerülhetetlen bűn törvényétől. Később csodálkozunk ismételt bűneinken. És csüngünk a kegyelmen, és valóban, teljes szívből gyűlöljük a bűnt, amit elkövettünk, és meghaladni akarjuk lelkesen. A jövőbe a megváltás és a Királyság örömeinek reményével nézünk. És lépésről lépésre, sikerül változnunk. Ez az, amit Isten az alkoholista testvérektől minimálisan kér. Azok, akik alkoholistákkal élnek, ugyanolyanok a tulajdonságaik, a hajlam, ami mindannyiunk sajátja - hogy mások nyilvánvaló bűneit felnagyítva, önelégültek legyünk saját kevésbé nyilvánvaló bűneivel, amelyek ezzel együtt ugyan olyan megrögzöttek. Meg kell értenünk önigazoló tendenciáinkat, jegyezzük le és elemezzük ismétlődő bűneinket. Ismerjük fel, hogy alkoholista családtagunk nagyon érzékeny lesz minden önigazolásunkra és képmutatásunkra. A tőlünk telhető legjobb módja a szeretetnek a bibliai. A képmutató elítéléssel ezt nem lehetséges. Mutassunk rá, hogy a részegeskedés, ugyan azon a listán van, mint a bálványimádás, a viszály, a harag, az irigység, pártoskodás, tobzódás (az evésben) olyan bűnök, amelyek kizárják az embert a Királyságból (Gal:5:19-21) - és mi mindnyájan néha viszálykodók, haragvók, engedékenyek önmagunkkal szemben, irigyek, bálványimádók, kapzsiak stb. vagyunk. Jobb ezt elismerni mielőbb, hiszen köztudott, hogy az alkoholisták nagyon kritikusak az emberekkel maguk körül.

Az alkoholizmus és az időnkénti részegeskedés közötti különbség az, hogy a bűn állandóan ismétlődik, a bűnös élet részeként. De mi is (és még sokat a testvérek között) is bűnt követünk el, amelyeket minél többször csinálunk, annál nagyobb az esélye, hogy hasonlóan bűnös élet felé vigyenek. Ez az a momentum, amikor az alkoholistával való életet az Úr arra használhatja, hogy valódi emberséget, önismeretet ébresszen azokban, akik körülötte élnek. Az alkoholizmusban nem csak az a rossz, hogy kémiai anyagok hatnak ránk, [etil alkohol] olyan mennyiségben, amelyet a Biblia elvet. Az benne a rossz, hogy hazug, hogy önmagunkat és másokat romboljuk, hogy testüknek azzal is sérülést okoznak, hogy önzők, így Isten képét és hasonlatosságát rombolják. És az a sikertelenség, hogy még

nem is vagyunk hasonlók ahhoz a csodálatos képhez, amely Isten szándéka számunkra, hanem átgondolt szeretetlenség az, amelyet a felebarátaink irányában mutatunk. És mindezeket a bűnöket természetünkből adódóan állandóan ismételik a Krisztadelfian közösség tagjai. Ez nem igazolja az alkoholizmust, de azért beszélek erről, mert azt javaslom, hogy tudjanak erről az alkoholisták. Mi nem üldözzük az alkoholistákat, hanem mindannyian a bűn ellen harcolunk. Senki sincs olyan távol Istentől, hogy ne legyen számára valami segítség, és ezt nem árt nyomatékkal kihangsúlyozni. Az Úr Jézus örömmel fordult a társadalom megvetett rétegeihez, az első évszázad Palesztinájában.

Az egyedüli bíró

Nem szabad, hogy az alkoholistát elítéljük, főleg nem szabad a büntetésüket óhajtánunk. A szeretet kell, hogy a szemmel látható indítékunk legyen. Az alkoholista életét úgy akarjuk inspirálni, hogy az a szeretetteljesebb legyen, mert nem az az alapvetően rossz az alkoholizmusban, hogy megszegik a törvényeket, hanem a szeretet hiánya. Amikor a házasságtörő asszonyt rajtakapták, az Úr arra mutatott rá, hogy a vádolók maguk is bűnösök, és ez azt jelenti, hogy nem ítélik el őt. És aztán az Úr, azt mondta, hogy többé ne vétkezzen (Jn. 8:3-11). Lehetséges, hogy mindezt elsősorban érte és nem a többiekért tette. Lehet, hogy Ő megérezte azt a mélységes igazságtalanságot, és méltánytalanságot, amit az asszony érzett, és a többiek képmutatásának is tudatában volt. Lehet, hogy az összes önhitt vádolóval lefeküdt már, vagy esetleg tudott mindannyiuk erkölcsi botlásairól. De az Úr nem azt akarta, hogy megvédje a megbánástól. Ennek az egésznek a másik értelme az, hogy az Úrnak van egyedül hatalma, hogy megbocsásson. Nem kellett egyetlen szót sem szólnia, saját nyilvánvaló tökéletessége mutatta meg a nőnek bűnösségét. Ha az alkoholista családja elkezdi elítélni, akkor azt kockáztatják, hogy az alkoholistában a gyűlölet felizzon képmutatásuk ellen. Léteznie kell egy nyíltságnak saját komoly sikertelenségeinket illetően, amikor az alkoholistát tanácsoljuk. És mély imádságos menedék, amelyet az Anonim Alkoholisták a “magasabb erőnek” neveznének - amely a mi páratlan, példaképünk az ember számára, a tökéletes Jézus.

A valódi megbánás

Javaslom, hogy a megbánás verbalizálását - ez a megvallás, "meggyónás" (1 Jn. 1:9) - ez a tények leírását vagy kimondását jelenti. Ez olyan, mint amikor hangosan imádkozunk, vagy hangosan olvassuk a Bibliát, ezt azt eredményezi, hogy gondolataink ne peregjenek olyan gyorsan. Szükségünk van arra, hogy a bűn minden aspektusával felvegyük a harcot. Szembesülnünk kell vele, azzal a csúfsággal, amit tettünk. Az alkoholista, aki el akarja hagyni addigi életvitelét, le kell, hogy üljön józanul, listát kell csinálnia azokról, akik ellen bűnt követett el, és mindazokról a helyzetekről, és állapotokról, amelyekről eszébe jut, hogy rávették a bűnre. Ebben segítségére lehet valaki, akivel bizalmas kapcsolatban van, és aki sokkolni tudja őt megmutatva a listát, amelyet maga írt le. Különösen szükséges az, hogy a papír tetejére, nagy gondosan írt betűkkel: Én hazug vagyok. Ez olyan fontos a megújulásukhoz.

Az hinnünk, hogy megbocsátanak nekünk, talán a legnagyobb kihívása bármelyikünk hitének, de ez különösen nehéz az alkoholistáknak, aki a hitnek inkább híján vannak. A megbocsátás lehetőségének az igazsága (Lk. 7:42), a végső tisztaság és Isten kegyelmének teljessége (Ef. 2:8,9), nos ezek azok a dolgok, amelyekről beszélgetni kell az alkoholistával. Meg lehet kísérelni elmondani nekik a Rómaiakhoz írott levél 8. fejezetének csodálatos logikáját - ha Isten igaznak fogad el, akkor senki sem vádolhat bennünket. Ha ilyen sokat értünk el az Úr halálával, mennyivel többet a feltámadásával, és az új élettel, amelyet meg akar osztani velünk. Ha Isten nem sajnálta saját Fiát értünk adni, mennyivel inkább akar szó szerint bármit megadni nekünk? Ahol a bűn elhatalmasodik, a kegyelem még inkább megnő, és az Isten még inkább dicsőítve van (Róm. 5:20). Ő megváltoztatja az Ákórt (Akor), Izrael szégyenletes hitehagyásának völgyét a remény kapujává, ahol egy nap Izrael úgy fog énekelni, mint azokban a napokban, amikor kijött Egyiptomból (Hós. 2:14,15). Az az ígéret, hogy megtisztít minden igazságtalanságtól valódi, és igazi jelentéssel bír (1 Jn. 1:9).

A megbánás abból indul, amit nagyjából barátságnak, közösségnek nevezünk. Itt a mások példája az, amely a

gyakorlatban megindít, és nem lényeges milyen részletesen ismerjük azokat a dolgokat, amely Isten és közénk állt. Sok Krisztadelfian van, aki harcolt az alkohol ellen és győzött. És sok család is van, akik tanúsíthatják oly módon, hogy a segítség lehet azoknak, akik valójában azon igyekeznek, hogy felülkerekedjenek a problémán. És sokan vannak, akik még küzdenek. Kapcsolatba léphetünk velük villámpostán (e-mail) egy levelet küldve a christadelphianalcoholics@carelinks.net. Ott biztosítják a teljes diszkréciót. Az A.A azt állítja, hogy a rajtunk kívülálló erő eléréséhez úgy jutunk hozzá, ha olyanokkal találkozunk, akik ugyan ezt a harcot harcolják. Ez erőt ad, és egyeseknél ez beválik. De gondoljunk csak egy nagyobb erőre, mennyire inkább lehet erőt meríteni Krisztus testéből. Szükséges a jelentéssel teli közösség az alkoholistával. Jegyezzük meg az Úr közösségben volt a bűnösökkel, azért hogy magához vezesse őket. Ellentétben azzal, amit esetleg gondolnánk, az, hogy egy asztaltársaságban volt velük, nem azt jelentette számukra, hogy velük minden rendben van. Az Ő nagy kegyelme, és kitartó és tolakodó elfogadó, személyes szentségével afelé hatott, hogy megváltozzanak. Szomorú, hogy sok keresztény/keresztény közösség azzal van megfertőzve, hogy azt a komplexust hordozza magában, hogy nem szabad olyanokkal közösködni, mint az alkoholista, mert azok elrontják. De, ahogy rávilágított, nem ez az Úr viselkedésének a lényege. A sebesült ember, akit a samaritánus mentett meg, olyan, mint mi mindannyian, a bűntől leütve és félig halva meztelenül hagyva az úton. Az út szélén fekvő ember képe nagyon erősen emlékeztet, meztelenül és kirabolva a társasági ivók, és alkoholreklámoktól kirabolva. A samaritánus [= Jézus] beviszi a fogadóba, és gondoskodik róla, amíg visszatér. A "benn" biztosan a gyülekezet, itt találunk lelki erőt, és gyógyulást helyzetünkben. És így lesz ez, amíg az Úr vissza nem tér.

Krisztus testének minden tagja, legyen az alkoholista vagy nem, hozzátesz valamit erejéhez és egészségéhez. Egyetlen tag sem mondhatja, hogy nincs szüksége másokra. A test pedig növeszti és építi magát a szeretetben, a tagok által táplálva erősödik (Ef. 4:16). Ennél fogva *van* erő és energia magunkon kívül Krisztus testében. Tragikus módon a hívők közössége úgy jelenik meg az alkoholisták és a velük

foglalkozók tapasztalataiban, mint (el)ítélő, megszégyenítő, és meg nem értő stb. közeg. A Szentírás szerint végül is igaz: igazából van ott erő és egészség, amelyet Krisztus testéből kapunk. *Teljes diszkréció esetén* az alkoholizmussal kapcsolatos problémák megosztásából nagy erő származhat Krisztus testéből. Ezzel kapcsolatban arra van szükségünk, hogy erősen megtagadjuk a pletykát, és az ítéletmondást. A Krisztadelfian közösségben gyakori az imént ismertetett bűn, amely megakadályoz bennünket, hogy Isten erejét jelenítsük meg, és hogy ebben a korszakban - ami könnyen megtörténhetne - Isten legjobb megjelenítői legyünk.

3.4 Az új élet

Pál gyakran beszél arról, hogy a keresztség (az alámerítés) által megváltozik helyzetünk. reménytelenül elvesztettek voltunk a bűnnel teli világban. Most pedig szabadok vagyunk Krisztusban. Mégis erősen él bennünk annak a lehetősége, hogy régi életünket, és cselekvéseinket folytassuk, annak ellenére, hogy megújultunk. Leírja a régi életük jellemzőit, és azt sürgeti, hogy hagyják el régi alantas életüket. És íme néhány példa.

- A galáciaiaknak el kellett mondania, hogy inkább lélekben járjanak, és ne a test kívánságait cselekedjék (Gal. 5:16-25). Pál értelmezésében a (hús)test a keresztség előtti élet, a lélekben való élet pedig a keresztség utáni. És Noha a galáciaiak helyzete megváltozott a keresztség által, továbbra is (hús)testben éltek.

- A keresztségben az efezosziak elhagyták az óembert, és felöltözték az új embert (Ef. 4:22,23 = Rom. 6:6). De ennek ellenére szükséges számukra, hogy régi énjük dolgait elhagyják - a dühöt, a hazugságot stb. (Ef. 4:25-28).

- Valójában ez az értelme a Rómaikhoz írott levél 6. fejezetének (ez a klasszikus keresztségről szóló fejezet). Ez nem egy olyan prédikáció, amelyet Pál a nem hívőknek címez. Ő a gyenge de megkeresztelt hívőknek írt, és azt mondja nekik, hogy hagyják el, amit egykori életükben tettek, mert a keresztség után megváltozott helyzetük.

- A keresztség előtt sötétben voltunk, “most azonban [lévén, hogy megkeresztelkedtek] világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság

gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.” (Ef. 5:8,9).

- A kolosséiak szintén “halálba kell, hogy adják” a paráznaságot, még akkor is ha már egyszer halálba adták azt a keresztségben (Kol. 3:5 = Róm. 6:6). Mégis úgy írják le őket, mint akik valamikor olyasmiket tettek, amiket később nem (Col. 3:7), de az is világos, hogy továbbra is csinálják azokat a dolgokat. És ismét, Pál azt mondja, hogy ne csinálják ezeket, mivel más a helyzetük Isten szemében, és ezért nem tehetik azokat.

- Titusznak is arra kellett okítania a krétai testvéreket, hogy amiért ők megmosattak a bűntől a keresztségben nem beszélhetnek rosszat másokról, mert *az a múltban volt* (Tit. 3:2-6). De ők továbbra is ezt teszik, még a keresztség után is. Ezért arra hívják fel őket, hogy emlékezzenek keresztségük hatására, és oly módon éljenek ahogy az Istentől kapták az új helyzetben.

- A korinthosziakat arra figyelmeztette, hogy a megbánást nem tanúsító paráznák és részegesek nem jutnak Isten Országába, Pál így érvel: “Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (1 Kor. 6:11). Istenre, Jézus Krisztusra és a megmosatásra utal, mindez félreérthetetlen utalás a keresztségre (a keresztség nevére). És amiért megigazultak, a bűntelenek közé számláltatnak, és megkeresztelkedtek Krisztusban, ezért a következőket kell tenniük:

a) Megérteni, hogy testük a Szentlélek temploma, és ezért Istent dicsőíteni lélekben és testben.

b) Megérteni, hogy ők nem a magukéi, és ezért nem élhetnek úgy, ahogy éppen eszükbe jut.

c) Úgy cselekedni, hogy valóban Krisztus testének részei.

d) Lehetőséget adni Krisztus hatalmának, a feltámadásnak, hogy bennük működjön.

Eléggé világos, hogy a korinthosziak *még mindig* paráználkodtak és részegeskedtek. De Pál azt mondja, hogy ilyenek voltak. Evidens, hogy arra gondolt, hogy megváltozott a helyzetük, és hogy ez a gyakorlatban is meg kell, hogy mutatkozzon. De Pál jobban belemélyed az önigazolás kérdésébe, pszichológiájába. Ők ezt mondták “Húst a hasnak, és hasnak a húst”. Más szavakkal mondva ez azt jelenti, hogy vannak alapvető emberi szükségletek, és

megvan a módja, ahogy azokat ki lehet elégíteni. Pál erre úgy válaszol, hogy amennyiben Krisztusban vagyunk, arra esküdtünk fel, hogy megöldököljük ezeket a szükségleteket, és ha ki akarjuk elégíteni őket az olyan mintha jelen lennének, és jól lennének. Továbbá a keresztségtől úgy számít mintha halottak lennénk számukra, és új életet akarunk élni, a feltámadással megerősítve, amely most az Úrban van, akinek a testébe tartozunk. A vigasz és a kihívás az, ami a Krisztadelfian alkoholistáknak ma osztályrészül adatott: megmosottak, megszenteltek, igazoltak, és az igazak közé számítanak. Gondoljanak csak vissza a keresztségre. Mi is megmosattunk, megszenteltettünk, és az igazak közé számoltattunk. Ez történt ott. És most próbálják meg azt az életet élni. Cselekedjenek, vagy legalább próbáljanak meg úgy cselekedni, ahogy azt Isten megmutatta nekik. Az alkoholistának arra van szüksége, hogy emlékezzen, mint ahogy a rómaiaknak is arra volt szüksége, hogy felfogják azt a kolosszális ténytet, hogy meg lettek keresztelve. Hatalmas és határtalan felelősségük és lehetőségük van, ez miatt. Emlékeztessük őket erre. Tegyük el néhány fényképet azokról a napokról, amikor még fiatalok voltak az Úrban. Beszéljünk nekik erről.

A lélek gyümölcsei azokat az álláspontokat is magukban foglalják, amelyek abban segítenek, hogy legyőzzük az alkoholt. Legmélyebb félelmeinkkel való konfrontáció - az alkoholista számára ez az, hogy soha nem hagyja abba az ivást - bizonyos esetekben teljesen ellentétes reakciót vált ki bennük, mint bennünk. A konfrontáció azt erősíti meg, amitől félnek. Ha az alkoholistát valamelyik testvér a sarokba szorítja, az első az lesz, hogy az alkohol után nyúl. Ha az alkoholista felfogta a problémát, vagyis nem tagadja annak létezését, akkor nem okos dolog túl erősen és túl gyorsan előre lökni. Akik velük élnek elő kell, hogy "készítsék a talajt" bátorítaniuk kell az alkoholizmus áldozatát (az alkoholistát) és ki kell, hogy fejlesszenek magukban néhány jellemvonást.

A pozitív gondolkodás

Az alkoholista és családja könnyen kerül, a harcolj, vagy szökj szindrómába. Ha a problémát megoldani túl nehéznek tűnik, akkor az egyedüli lehetséges megoldásként még mélyebben belemerülnek. Az Istenhit akár mennyire is

ingatag, lehetővé teszi, hogy valamennyire pozitívan gondolkodjunk. A filippiekhez írott levélben (Fil. 4:8) a legegyszerűbb nyelvezettel kifejezve ezt nyomatékosítja: "Egyébként pedig, testvéreim, ami *igaz*, ami *igazságos*, ami *tiszta*, ami *kedves*, ami *jóhírű*, aha valami *nemes és dicséretes*, azt vegyétek figyelembe." Érdeemes megkísérelni, hogy azokban a témákban, amelyek nem kötődnek az alkoholhoz pozitívak legyenek az alkohol problémájától szenvedők. Keressék az alkalmat, hogy Isten tervében ott munkálkodjanak, amely segítségükre lehet, és amelyek segítenek meghaladni azt az egyébként érthető és gyötrő érzést, amelyet az alkohol problémája jelenet.

Az érzelmek és a cselekvés kontrollja

" Mint a város, amelynek csupa rész a kőfala, olyan az az ember, akinek nincs önuralma " (Péld. 25:28). Az önkontroll nélküli ember sebezhető, és gyakran kerítik hatalmába negatív érzelmek. Mindennek a kimenetele a galáciaikhoz írott levélben (Gal. 5:19-21) van leírva. Ehhez kapcsolódnak még a megcsalás, a szexuális immoralitás, gyűlölet, veszekedés, féltékenység dühkitörések, önző ambíciók irigység, részegeskedés. Ahhoz, hogy az alkoholista uralni tudja érzelmeit szüksége van arra, hogy megtanulja őket ismét felismerni. Az esetleg évekig tartó alkoholizmus hatása, hogy saját érzelmi életük eltompult. Az alkoholista elveszti a kapcsolatot önmaga érzelmeivel. Ha arról beszélünk velük, hogy mit éreznek akkor nagyon felületes válaszokat kapunk pl. "nem érzem jól magam", de ezen túl nem tudják részletezni őket. A türelmes beszélgetések eljuttathatják őket, hogy pontosabban le tudják írni, mit éreznek.

A Jézusra figyelés

A Jézusra figyelést szükséges "Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt...". Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem (Fil. 4:13). Krisztusban élni nem más, mint új mentális habitus kifejlesztése. "Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét." (2Tim. 1:7).

A bizalmas viszony másokkal

Az alkoholisták alapjában véve magányos emberek. "...De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki." (Préd. 4.10). A 17. században John Donne, a költő írta, hogy "Senki sem különálló sziget...". A közösség, a valódi közösség az Atya találmánya. Ezt az utat ajánlja nekünk. Isten találta ki, hogy az egyik embernek szüksége van a másik emberre: "...*Nem jó az embernek egyedül lenni...*" (Gen. 2:18). A közösség lehet, az érzelmileg támogató család, a barátok, nem azok, akik az alkohol iránti igényt elégítik ki. Nem vitatható, hogy bűneink kimondásának (meggyónásának) hatása van a gyógyulásra (Jak. 5:17). Annak a közösségnek csökken az ereje, és hatása, amelyen a pletyka és bizalom hiánya eluralkodik. Szükségletünk a többi ember társaságára nem csak Bibliai értelemben fontos. "Mi történik akkor, ha az embernek nincs szoros kapcsolata?" Ezt világosan bizonyítják a tudományos konferenciák, és azok a bizonyítékok, amelyeket már az 1970-es évekig felhalmoztak. Ezek szerint "a szociális kapcsolatok kvalitása és kvantitása alapvető fontossággal bír a lelki egészség szempontjából"⁽¹⁰⁾. Az alkoholisták családjának nehéz elfogadnia, hogy az alkoholista magányos, hiszen ők mindig ott vannak, amikor - nem kis nehézséggel - ki kell húzniuk a csávából őket. De annak a felismerése, hogy az alkoholista szükségleteinek kielégíthetlensége nem azt jelenti, hogy elégtelen az, amit a családja tesz: csupán ezt fel kell ismerni. Másokkal szembesíteni őket, oda fog vezetni, hogy ismét csak önmagukra figyelnek, ami nem más, mint maga az alkoholizmus. A legjobb barátok azok a testvérek tudnak lenni, akik maguk is végigharcolták ugyan azt a harcot a 2Kor. 1:6 azt mondja, hogy ha elszenvedtük azokat a dolgokat, amiktől mások szenvednek jobban tudjuk őket vigasztalni. Ezért szoros kötelékeket kell építeni a szenvedő családok között, és ez csak a nyitottság bizonyos fokán lehetséges. Ez persze nem működik, ha a testvéri közösségben nem kezelik megfelelően a problémát.

A viselkedésformák erősítik egymást az emberekben. Ha csak az alkoholistát sikerül egy felfelé vezető spirálba vezetni, a legjobb ha Krisztus testében, akkor a győzelem bizonyos. De csak egy hiba az alkoholista kezelésében egy lefelé vezető spirálba viszi, és ez sokkal könnyebben megtörténik, mint a felfelé vezető spirálba kerülés.

Mindezek a nem alkoholisták életére is hatással lesznek. Nem szabad “gondoznunk a test kívánságait” (Róm. 13:14). Az alkoholista gyógyulása szempontjából szükséges, hogy kerülje azokat a helyeket, amelyek felébreszthetik benne az alkohol iránti igényt. Egy tanulmány azt fejteti ki, hogy “Egyértelmű a kapcsolat az alkohollal kapcsolatos halálozás és betegség között, és az alkohol forgalmazásáról szóló liberális törvényi szabályzásnak az egyes országokban ... az alkoholos italok hozzáférhetősége növeli az alkoholizmus lehetőségét egy adott térségben”⁽¹¹⁾. Az alkohol elérhetőségének csökkentése világosan növeli annak az esélyét, hogy az alkoholizmus túlhaladható, vagy valami mással helyettesíthető legyen. Egy lelki háborúban vagyunk, amely az elmékért folyik. Ebben a háborúban Isten szavai a szíveinkben a bűn ellen erősítenek (Zsolt. 119:11).

4. A győzelem után

Amikor szereteteink közül valaki elhagyja az alkoholt, ez nem jelenti a problémák végét. Gondoljuk át a következő érdekes statisztikai adatokkal bizonyított jelenséget: viszonylag sokan fogadják vissza volt alkoholista partnerüket a családi életbe. Amikor azok absztinensek lesznek, gyakran elhagyják őket, és egy új alkoholista partnerrel házasodnak össze. Miért, és hogyan van ez? Az alkoholizmus ideje alatt, a partner [különösen a feleség] magához ragadja a teljes autoritást. Dönthetnek anélkül, hogy megkérdeznék az alkoholistát. Ők tudják a legjobban, mit kell tenni. Kitüntetett helyzetben vannak egy ilyen kapcsolatban, amelyben az övék a hatalom. Az alkoholista gyógyulása után, vissza kellene térni arra, ami előtte volt - az egyenlő felek kapcsolatára, manipuláció nélkül, dominancia nélkül, és a másik lebecsülése nélkül. És ez hallatlanul nehéz lehet. Az alkoholista viselkedésének megbocsátását a gyakorlatban újból és újból át kell gondolni. Ez nagyon nehéz, és mások baráti közössége, akik ezen átestek fontos segítség lehet.

Az idősebb testvérről szóló példabeszédet újra és újra át kell gondolnunk. Bizonyára ez volt az értelme. Az idősebb testvér féltékeny volt, tele önsajnálattal. Bizonyára úgy érezte, hogy a türelmes, engedelmes évek [és bizonyára túlértékelték saját igazságosságát!] mind el voltak feledve,

csak, azért mert a tékozló testvér visszatért. Nem bocsátott meg semmit - csak arra tudott gondolni, hogy a tékozló fiú apja örökségét szajhákra költötte el. Testvére bűnei még akkor is a legfontosabbak voltak számára, amikor az már teljesen megváltozott. És az eredmény igazán sajnálatos, nem akart részt venni apja vendégségében. Mindez azért volt, mert nem tudott *igazán* megbocsátani.

5. Következtetések

Végül mindenkiben az a kérdés merül fel, az alkoholizmus tragédiája kapcsán: Miért én? Miért vagyok pont én alkoholistá? Miért lett ez a sorsom, hogy alkoholistá legyek? Ezek a kérdések tragikusan megválaszolatlanok maradnak sok nem hívőnél. Viszont annak az elfogadásával, hogy Isten valóban van, és komoly terve van velünk, hogy megmutassa magát bennünk, életünk minden vonatkozásában feltétlenül megváltoztatják mindennek az értelmét. Teljesen bizonyos vagyok abban, hogy nem próbál meg jobban egyeseket másoknál. Mindannyiunknak fel kell vennünk a keresztet. Nem számít, hogy hányszor botlunk meg és esünk el - ahogy azt az Úr is tette utolsó útján a Golgota felé -, de viselnünk (vinnünk) kell. A keresztet vivő tanítványság kell, hogy uralkodjon bennünk. Az irány, és az út, amelyet Istenünk adott különbözni fog. Egyesek számára az alkohol, másokat a házasságtörés érint meg, másokat a drogok, testi, vagy lelki hiányosság. És a lista folytatható, minden Isten gyermekének van valamilyen személyes harca. Mindannyiunknak megvan a maga keresztje, hogy így utánozzuk Krisztust, amire kétségtelen, és kikerülhetetlen elhívásunk van. Egyszer Steve Johnson barátom amint Litvánia havas vidékein haladtunk mondott, ezt a titokzatosnak tűnő dolgot: "Ez folyamat nem eredmény." Egy másik alkalommal John Stibbs barátom megosztotta velem személyes tragédiáját, amíg az ausztráliai Brisbane elővárosában üldögéltünk a verandán "A haladás az érdekes, nem a célpont". Végül is nem az a legfontosabb, hogy a családtag meg tud-e szabadulni az alkoholizmustól, hanem az ahogyan reagálunk erre, és, hogy ez elvisz-e bennünket Isten Országába. És ez *a* végső és legfontosabb értelme a dolognak, még akkor is, ha nehéz ezt megérteni, egy olyan világban, amiben élünk, amiben a cél a személyes boldogság itt és most.

Jeremiás látta, hogyan szenved el népe annak következményeit, amit cselekedett. Megértette, ha Isten kegyelme elhagyta volna őket, eltűntek volna mindannyian. Mi is köszönettel tartozunk szerető Atyánknak, hogy nem vagyunk alkoholisták. Jeremiás megköszönte Istennek: "Szeret az ÚR, azért nincs még *végünk* [azon, hogy ránk vonatkozik, ez van a hangsúly], mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom. Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhoz (JSir. :22-25).

Appendix 1: Az Anonim Alkoholisták 12 Lépése

1. Beismertük, hogy tehetetlenek vagyunk az alkohollal szemben - hogy életünk irányíthatatlanná vált.
2. Eljutottunk arra a hitre, hogy egy nálunk hatalmasabb Erő visszaadhatja elménk épségét.
3. Úgy döntöttünk, hogy akaratunkat és életünket - a saját felfogásunk szerinti - Isten gondviselésére bízunk.
4. Alapos és bátor erkölcsi leltárt készítettünk magunkról.
5. Beismertük Istennek, magunknak és egy embertársunknak hibáink pontos természetét.
6. Teljességgel készen álltunk arra, hogy Isten megszabadítson bennünket mindezekről a jellembeli torzulásainktól.
7. Alázatosan kértük őt, hogy vegye el tőlünk gyarlóságainkat.
8. Felsoroltuk mindazokat, akiknek valaha kárára voltunk, és készen álltunk arra, hogy mindnyájuknak jóvátételt nyújtsunk.
9. Közvetlen jóvátételt nyújtottunk ezeknek az embereknek, ahol ez lehetséges volt, kivéve, ha sérelmes lett volna rájuk vagy másokra nézve.
10. Folytattuk az önvizsgálatot, és haladéktalanul beismertük, ha hibásnak találtuk magunkat.
11. Igyekeztünk ima és meditáció útján elmélyíteni tudatos kapcsolatunkat - a saját felfogásunk szerinti -

Istennel, csupán azt kérve, hogy velünk kapcsolatos akaratát megtudhassuk, és erőt, hogy azt kivitelezhessük.

12. Miután e lépések eredményeként spirituális ébredést éltünk át, megpróbáltuk ezt az üzenetet továbbadni az alkoholistáknak, és ezeket az alapelveket életünk minden megnyilvánulásában gyakorolni.

Appendix 2: Egyes Krisztadelfian segélyforrások

Anonim e-mail kapcsolat más Krisztadelfian alkoholistákkal és családjaikkal: info@carelinks.net

Kelet Európa / Oroszul tanácsadás: www.carelinks.net

The Christadelphian Care Group, U.K. (Nagy-Britannia)

The Caring Network, North America

The Queensland Caring Network, Australia

magyarul: www.aninimalkoholistak.hu

Jegyzetek:

(1) Caroline Knapp, "The Glass Half Empty", *The New York Times Magazine* (9 May 1999), p. 19.

(2) Jean Kinney & Gwen Leaton, *Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information* (St Louis: Mosby, 1995) p. 21. This is an invaluable source of statistics and facts relating to alcoholism.

(3) The most Biblical attempt to justify total abstinence which I have come across is in Peter Masters, *Should Christians Drink? The Case For Total Abstinence* (London: Wakeman, 2001). But even this, in my opinion, fails to conclusively clinch the case Biblically. I have to leave it at the level of a personal conscience decision. There is also a Christadelphian booklet along the same lines by Brother Ted Farrar: *Booze: Why Christadelphians Shouldn't Drink*.

(4) Jorge Valles, *Social Drinking And Alcoholism* (Texas Alcohol And Narcotics Educations Council, 1965) p. 14.

(5) Darryl Inaba & William Cohen, *Physical And Mental Effects Of Psychoactive Drugs* (Ashland, OR: C.N.S., 1993), p. 135.

(6) Roy Hatfield, "Closet Alcoholics In The Church", *Christianity Today*, 18 August 1981 p. 28.

(7) This is discussed and documented in some detail in Andre Bustanoby, *The Wrath Of Grapes* (Grand Rapids: Baker, 1987).

(8) Jean Kinney & Gwen Leaton, *Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information* (St Louis: Mosby, 1995) p. 21.

(9) For a fine and moving account of a Christadelphian's deliverance from alcohol abuse, see the thrilling, chilling testimony of Brother Peter Bayliss in *The Perils Of Drug And Alcohol Abuse*, published by the Christadelphian Care Group.

(10) Paul Martin, *The Healing Mind*, 1997, p. 157.

(11) K.M. Magruder, "The Association Of Alcoholism Mortality With Legal Availability Of Alcoholic Beverages", *Alcohol And Drug Education*, 1976.